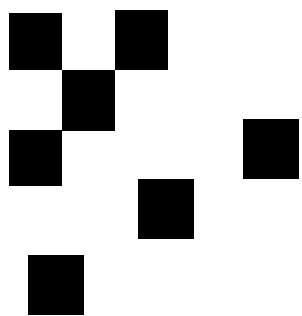

s.v. Gardé

25

J

A

A

R

S.V. GARDÉ

OPGERICHT 1977

Schaakvereniging Gardé

S.V. GARDÉ

Algemeen

Opgericht:

16 mei 1977

Ereleden

J. Piatkowski en Rita Hovens (†)

Clublokalen

Senioren

“Den Donck”, Van Schaiklaan 1, Soerendonk, ☎0495-594796

Juniores

“De Smeltkroes”, Kijkakkers 1, Maarheeze, ☎0495-593133

Speeltijden

Senioren

Vrijdag vanaf 20.00 uur

Juniores

Zondag van 10.00 - 13.00 uur in “De Smeltkroes” (*)

Vrijdag van 19.00 - 20.00 uur in “Den Donck” (*)

* Raadpleeg voor exacte informatie onze jeugdleider

Bestuur

Voorzitter

Coen Winters, Boekweitstraat 4, 6026 XX Maarheeze, ☎0495-453351

Secretaris

Peter Thijssen, Lavendelstraat 23, 6026 BE Maarheeze, ☎0495-592978

Penningmeester

Clemens v Goch, Meidoornstraat 15, 6026 XG Maarheeze, ☎0495-591889

Jeugdleider

Boris Friesen, Orchideeënstraat 13, 6026 VC Maarheeze, ☎0495-588779

Wedstrijdleider

Albert Jan Blank, Vendelstraat 5, 5581 HF Waalre, ☎040-2233599

Jeugdcommissie

Voorzitter/Intern vrijdag

Boris Friesen, Orchideeënstraat 13, 6026 VC Maarheeze, ☎0495-588779

Algemeen

Albert Jan Blank, Vendelstraat 5, 5581 HF Waalre, ☎040-2233599

Algemeen

Coen Winters, Boekweitstraat 4, 6026 XX Maarheeze, ☎0495-453351

Algemeen

Erik Biemans, Stationsstraat 38, 6026 CV Maarheeze, ☎0495-592818

Intern zondag

Mark Timmermans, Sleedoornstr 1, 6026 BL Maarheeze, ☎0495-593334

Website

Adres

www.svgarde.net

Webmaster

Coen Winters, e-mail: info@svgarde.net

Redactie Jubileumboekje

Inhoud/layout

Leo Hovens, De Brink 16, 6026 CC Maarheeze, ☎0495-592365

Inhoud/layout

Coen Winters, Boekweitstraat 4, 6026 XX Maarheeze, ☎0495-453351

Sleedoornstraat 1
6026 BL Maarheeze
Telefoon: 0495 593846
Telefax: 0495 593848

Uw financiële zaken op het gebied van administratie en belastingen worden door ons tot in de puntjes geregeld!

Ook voor interim opdrachten en maatwerk training bent u bij ons aan het juiste adres.

*Vraag een vrijblijvende offerte:
Marijke Timmermans - van den Hoogenband*

Inhoud

Voorwoord	2
Ter Inleiding	3
Kwissen en kletsen over Gardé	4
John van der Wiel in Maarheeze	6
Tweetallen toernooi	9
Terug in de tijd	10
'n vrouw uit een stuk	12
Uit de ouwe doos	14
En zo is het gekomen	17
'n stukje van m'n leven	18
Herinneringen van Albert Jan	24
Van Pionnendiploma tot Jeugdleider	26
Peter Thijssen!	27
Schaakcarrière bij Gardé	28
Ook ik werd een killer...	31
"Ik blijf zolang 't kan"	32
"Wat doe ik hier?"	34
Gardé: plezier en betrokkenheid	36
Nooit gedacht!	37
Onze kampioenen	38
Ledenoverzicht Gardé	39

Tegel- en haardendesign

Showroom Rondven 7
6026 PX Maarheeze
Telefoon (0495) 592642
Fax (0495) 592555
www.beertenhaardendesign.nl

U bent welkom!

Jac Beerten
kachels - open haarden - tegels

Aan dit boekje werkten mee

Pierre Beeren, Albert Jan Blank,
Martin Bouten, Boris Friesen,
Kim Friesen, Truus Friesen,
Geert Gabriëls, Clemens van Goch,
Paul Harperink, Leo Hovens,
J. Piatkowski, Ton Rijnbeek,
Peter Thijssen en Coen Winters

REGIO BANK

**verzekeringen hypotheek bankzaken
pensioenen beleggingen sparen**

Capucijnnerplein 20 - 6021 CB Budel - Tel. (0495) 49 12 26 - Fax (0495) 49 46 97

Oplage: 250 stuks

voorwoord

Het lijkt al weer een eeuwigheid geleden dat ik als 10-jarig jongetje op een dinsdagavond ergens in september de clubavond van Gardé voor de eerste keer bezocht. Een lange meneer met een grote snor en een stuk kleinere mevrouw begroetten mij. Het is ook van hen dat ik het schaken geleerd heb. Leo en Rita Hovens waren toen al fanatiek bezig iets geweldig moois te maken van Gardé.

In de jaren die volgden merkte ik dat ik lid was van niet zomaar een vereniging, maar van een hechte vriendenclub. Door de fantastische sfeer die ik altijd heb geproefd binnen de club is het ons de afgelopen 25 jaar gelukt diverse (sportieve) hoogtepunten te bereiken, zowel bij de jeugd als de senioren.

Er zijn teveel successen behaald om hier allemaal op te sommen maar een aantal gebeurtenissen zijn toch de moeite waard.

Bij de jeugd hebben we een aantal grote hoogtepunten mee mogen maken. Zo werd Kim Friesen in 1991 Nederlands kampioene bij de meisjes tot en met 12 jaar. Een geweldige prestatie die

ze in 1995 bij de meisjes tot en met 16 jaar nog eens nadeed! Een ander groot succes op verenigingsbreed niveau is de stap 1 reclame campagne die wij al in 1988 hebben georganiseerd. Het resultaat was dat we in één seizoen 69 kinderen opgeleid hebben voor het pionnendiploma. Tijdens een gezamenlijke diploma-uitreiking werden al deze diploma's uitgereikt, een record dat volgens mij nog steeds niet gebroken is! Het betekende in ieder geval wel het voortbestaan van onze club, want de jeugd garandeert de toekomst van een vereniging!

Bij de senioren zijn ook diverse belangrijke gebeurtenissen geweest. Zo werd in 1999 eindelijk de Bavariabeker veroverd. Frustaties van jaren net niet winnen waren in één keer verleden tijd. Verder hebben we momenteel 3 teams in de externe competitie, waarvan één in de promotieklasse. Dit zorgt er toch weer voor dat iedereen die wil extern een woordje mee kan spreken. Andere hoogtepunten bij de vereniging liggen ook op het sociale vlak. Zo was er de uitwisseling met onze schaakvrienden uit Tsjechië. We hebben de Tsjechen in 1996 hier in Nederland welkom mogen heten en hebben ze laten genieten van ons land. Een bezoek aan Tsjechië een jaar later was natuurlijk een logisch gevolg. Hieruit ontstond de traditie om elk jaar met de club op vakantie te gaan. Schotland, Portugal en Spanje zijn inmiddels al

bezocht. De laatste vakantie bracht ons weer in Tsjechië. Toch hebben we het de afgelopen 25 jaar ook wel eens moeilijk gehad. Toen 'onze' Rita in 1999 overleed bleef voor ons allen de wereld even stilstaan. Zij stond samen met Leo Hovens al jaren in het middelpunt van onze vereniging en was een steun en toeverlaat voor iedereen. Haar overlijden was een groot verlies voor Gardé. We missen haar dan ook nog steeds.

Zoals je kunt lezen in dit kort stukje tekst is Gardé veel meer dan een groepje schakers. Sommige mensen kennen elkaar door Gardé inmiddels al meer dan 20 jaar. We deelden de afgelopen 25 jaar lief en leed met elkaar en werden daardoor vaak goede vrienden van elkaar. Dit karakteriseert dan ook onze vereniging. Ik ben er trots op al zo lang lid te mogen zijn van Gardé en ik hoop dat wij in de toekomst nog veel mooie dingen mogen beleven.

Verslagen van een aantal gebeurtenissen, sfeerverslagen en nog veel meer zijn te vinden in dit jubileumboekje. Ik wil iedereen die geholpen heeft met het tot stand brengen van dit boekje hartelijk bedanken. Verder wens ik jullie met het lezen hiervan heel veel plezier.

Coen Winters
Voorzitter

ter inleiding

Als je een jubileum mag vieren dan wil je daarbij natuurlijk ook nog eens graag omkijken naar de dingen die daaraan vooraf zijn gegaan. Eén van de activiteiten uit de viering van ons 25-jarig bestaan is dan ook de uitgave van een jubileumboekje. Om nog eens te genieten van de vele hoogtepunten, die de stemming erin hielden, of om stil te staan bij de dalen, die zich ook bij ons voordeden maar waar we ons toch weer uit wisten te werken.

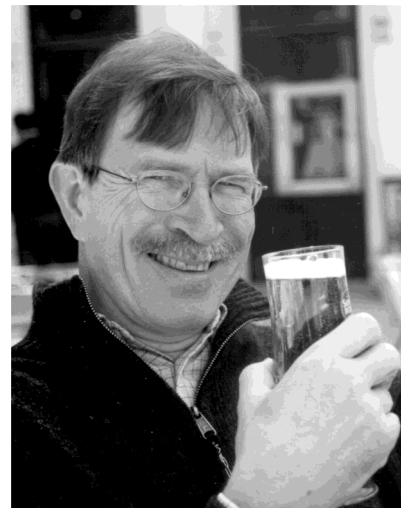
Die vijfentwintig jaar gingen niet vanzelf. Het is geen sinecure om in een kleine woonplaats met een groot verenigingsaanbod een schaakclub in leven te houden en deze kwalitatief en kwantitatief ook nog eens in de bovenste regionen van de N.B.S.B. te brengen. Maar het is gelukt! Elke Gardé-er mag daar terecht heel trots op zijn!

Vanzelfsprekend heeft de club vooral veel te danken aan hen die de afgelopen jaren de kar trokken, maar in feite geldt die dank eigenlijk aan ieder lid van de vereniging. Want wat is een jeugdleiding zonder jeugd? Wat kan een competitieleider zonder spelers? Wat heb je aan het scheppen van mogelijkheden als niemand er gebruik van maakt?

Ons jubileum is dan ook 't resultaat van 't werk van velen en de reactie daarop van ons allemaal. Daarom: iedereen, van jong tot oud, mag zich op de borst kloppen bij het 25-jarige feest van onze schaakclub. Het was niet de bedoeling om met dit boekje een complete geschiedschrijving van Gardé te maken, zoals we dat deden in het boekje over ons 12½-jarig bestaan. Toen lieten we elk jaar nog een keer de revue passeren. Daar hebben we dit keer niet voor gekozen. We wilden meer een algemene schets van Gardé neerzetten. En liefst niet bezien door de bril van één persoon.

Aan iedereen hebben we daarom gevraagd om met 'n persoonlijk stukje 'n bijdrage te leveren aan dit jubileumboekje. Met dat verzoek brachten wij kennelijk bij velen de handen in het haar, maar gelukkig bleken er toch genoeg schrijvers in ons midden om er iets moois van te maken.

Iedereen kijkt op z'n eigen manier terug op de dingen die de meeste indruk maakten. Het is opvallend dat er nauwelijks schaaktechnische zaken aan bod komen. Het gaat veel meer om de belevenissen die we met elkaar rondom het bord hadden.

Als je daar goed over nadentk dan zegt dat eigenlijk alles over onze vereniging: het gaat bij ons meer om de mens dan om 't spel. Gelukkig maar, want ik ben er zeker van dat we juist dáár ons vijfentwintig-jarig bestaan aan te danken hebben!

Met dit jubileumboekje denk ik dat we in onze opzet - het scheppen van een beeld van Gardé- goed geslaagd zijn. Iedereen die daar met een stukje tekst of op een andere wijze aan heeft bijgedragen: hartelijk bedankt!

Een speciaal woord van dank is op zijn plaats voor de financiële hulp, die we mochten ontvangen van onze sponsors, adverteerders en steunverleners en zeker niet te vergeten van 't gemeentebestuur. Zonder deze hulp hadden wij ons jubileum niet de glans kunnen geven die het verdient.

Leo Hovens

Het 25-jarig bestaan hebben we niet alleen aan de huidige leden te danken; ook de oud-leden hebben hun bijdrage geleverd aan Gardé, zoals we dat vandaag-de-dag kennen. De feestcommissie was het er dan ook al snel over eens: er moest een feest worden georganiseerd voor leden én oudleden!

Kwissen en kletsen over Gardé !

17 mei 2002, daags na de ‘echte’ datum, was het dan zover. Om 19.00 uur gingen de deuren open van ons clublokaal -dat voor deze gelegenheid van wat extra ruimte was voorzien- en begonnen we traditiegetrouw met een receptie, waar we tal van bevriende verenigingen, vrienden en belangstellenden welkom mochten heten. Ook de gemeente was vertegenwoordigd, in de persoon van wethouder Bakens. Hij hield een korte toespraak waarin hij liet merken dat Gardé een vereniging is waarvoor de gemeente respect en bewondering heeft. Zij zullen onze activiteiten gericht op de jeugd ook altijd blijven ondersteunen. Aan het einde van de receptie kwamen langzamerhand de eerste mensen voor de feestavond binnen. Een tiental oudleden had op

onze uitnodiging gereageerd, waardoor we met zo’n 45 man een gezellige avond tegemoet konden zien.

Om de zaak wat aan de gang te houden was er ook een actief onderdeel gedacht. Coen had een kwis met opdrachten bedacht, waarmee de aanwezigen over hun parate kennis van 25 jaar Gardé konden worden getest. Nadat de aanwezigen in 6 groepen waren verdeeld moesten ze gezamenlijk 16 vragen zien te beantwoorden. Verder moesten de gezelschappen op het openluchtschaakbord een snelschaakwedstrijd spelen, waarbij de spelers om de beurt aan zet waren. Dat dit tot hilarische taferelen leidde, spreekt voor zich: blunders en sterke zetten wisselden elkaar in hoog tempo af. Uitein-

delijk moest elke groep afzonderlijk een gebeurtenis uit de afgelopen 25 jaar uitbeelden. De andere groepen kregen de kans om te raden wat er uitgebeeld werd. Het groepje van de heer Harperink had niet helemaal door wat de bedoeling was en had samengespannen met het groepje van de heer Bouten. Deze laatste groep mocht raden wat de oplossing was terwijl de andere groepjes met een zeer wazige vertolking op een dwaalspoor gezet werden. Foei! Gelukkig had de organisatie de snode plannen al snel door! Aan het einde van de avond bleek het team van Ton Rijnbeek de meeste punten gehaald te hebben. Zij mochten dan ook naar voren komen om iets uit te zoeken.

Een 25-jarig jubileum kent ook jubilarissen. Er waren twee leden aanwezig die vanaf het begin bij Gardé betrokken zijn. Met de overhandiging van een fraai gegraveerde plaquette werden zij in het zonnetje gezet. Allereerst was dat Ton Rijnbeek. Hij nam direct van de gelegenheid gebruik om een woordje te doen. Vervolgens werd Leo Hovens naar voren geroepen. Hij is samen met Rita de initiatiefnemer voor de oprichting van Gardé. Enigszins geëmotioneerd nam hij zijn aandenken in ontvangst, omdat dit een eerbetoon was dat Rita eveneens ten deel had moeten vallen. Als geen ander weet hij hoeveel energie en opofferingen zij overheeft gehad om de club van de grond te krijgen en op de been te houden. Het doet pijn dat het eerbetoon aan haar postuum heeft moeten plaatsvinden. 'Hun cluppie' betekent heel veel voor hem en dat is iets waar wij met zijn allen alleen maar blij om kunnen zijn.

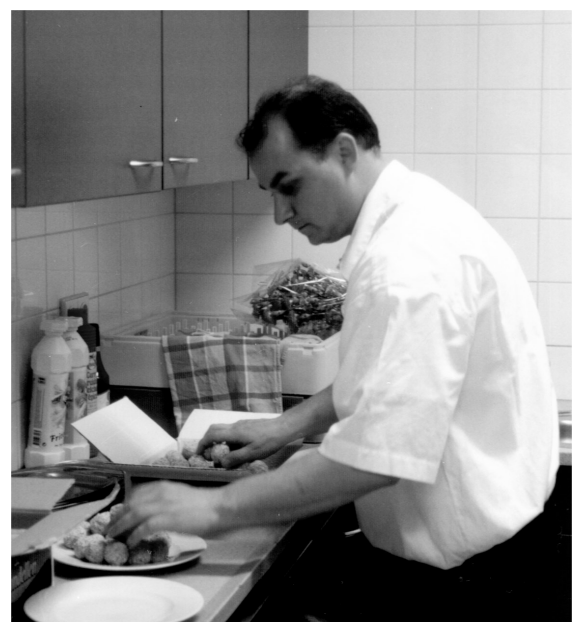
Naast alle activiteiten en huldigingen was de sfeer natuurlijk bepalend voor deze avond. Welnu: die was weer enorm goed. Het glas werd geheven op behaalde successen, er werden herinneringen opgehaald met elkaar, ervaringen uitgewisseld en er werden afspraken gemaakt om elkaar toch weer eens keer te ontmoeten. Kortom: het was ontzettend leuk om weer eens samen een avond door te brengen. De aanwezigheid van verschillende oud-leden werd door iedereen gewaardeerd en droeg zeker bij aan het bijzondere karakter van deze avond. Overigens mag worden gezegd dat vooral John Vlassak er met veel ijver aan bijdroeg dat iedereen op tijd van een natje en droogje kon worden voorzien (de foto hiernaast spreekt voor zich!). We kunnen alleen maar hopen dat de komende 25 jaar net zo'n voedingsbodem zullen zijn voor een jubileumfeest als de afgelopen 25 jaar.

Hilariteit om Peter's acteertalent...

Zo wordt schaken echt een sport...

John van der Wiel in Maarheeze

Op vrijdagavond 31 mei werd de clubavond ingeruimd voor één van de hoogtepunten uit onze jubileumviering: de krachtmeting tegen IGM John van der Wiel! 40 man, in hoofdzaak Gardé-ers, aangevuld met enkele sterke spelers van De Kemp pion, Combinatie en Bastion, moesten het tegen hem op gaan nemen.

Voorafgaand aan de simultaan vond eerst een huldiging plaats: de heer Piatkowski ontving een plaquette omdat hij 25 jaar lid is van Gardé. Vervolgens was het aan ons ere-lid om de simultaan te openen, echter niet voordat onze voorzitter de simultaangever nog vlug een Gardé-shirt in de handen had gestopt! Op de fraaie manier zoals wij die van de heer Piatkowski kennen werd vervolgens de openingszet uitgevoerd: f4! “Daar was ik al bang

voor” grapte John, want er was hem al ingefluisterd dat ons ere-lid zijn lijfopening zou hanteleren...

Dat was meteen pech voor Jack Winters, want hij was degene die f4 nu moest zien te pareren. Jack liet zich echter niet van zijn stuk brengen en toonde een lange adem; om twaalf uur was hij nog steeds bezig terwijl vele anderen het onderspit al hadden gedolven.

De beste prestatie werd geleverd door Martijn Cox. Als enige wist hij de simultaangever kundig te bedwingen en won op een zeer fraaie manier zijn partij. Het was toen nog maar half elf. Kort daarop volgden de eerste remises: Ron Aarts, Mark Timmermans en ‘good old’ Ton Rijnbeek wisten hun halfje veilig te stellen.

Kim Friesen was ook aanwezig. Omdat er een plekje vrij was besloot ze om mee te spelen, ook al heeft ze het schaken eigenlijk afgezworen. Ze moest nog de beloning voor een lang geleden gemaakte weddenschap met van der Wiel innen. Dit was natuurlijk de uitgelezen mogelijkheid! Een remise was de beloning voor haar besluit, ze is het schaken dus nog lang niet verleerd. Of ze het etentje (de beloning voor de weddenschap) nog heeft kunnen regelen is niet bekend... Ivo Canjels wist eveneens een halfje te bemachtigen en daar had hij de hele avond ook flink voor moeten zwoegen; toen de handen geschud werden was er nog maar een enkeling bezig. Die allerlaatsten waren de Kemp pionners en ook zij scoorden nog twee remises: Wim van de Vondevoort en Pierre Cu-

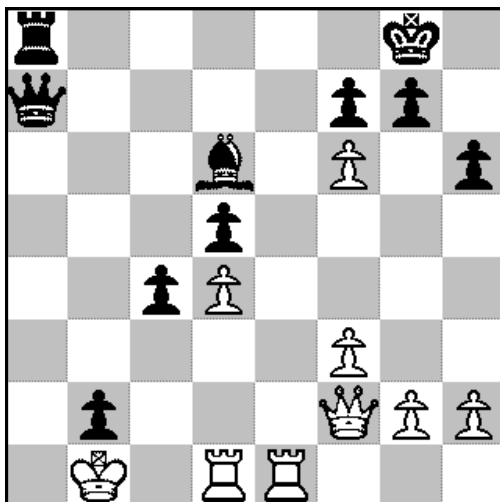

Een van de activiteiten waarmee Gardé de viering van haar 25-jarig bestaan gestalte gaf was een simultaan tegen John van der Wiel. Daarmee werd deze de vierde grootmeester die zijn krachten in Maarheeze is komen meten.

Voor verschillende clubgenoten betekende het aantreden van John één van de sportieve hoogtepunten van dit jaar. Vooral Martijn Cox zal met genoeg aan het simultaantje terugdenken: als enige wist hij John te verslaan.

ijpers waren de gelukkigen. Het was toen half een...

Met een klein groepje werd de avond nog eens nagesproken. De betere en mindere partijen kwamen aan bod en er werd nog even teruggeblikt op de komische momenten. Zo werd het tot in de kleine uurtjes een heel gezellige en geslaagde avond, met een sympathieke en sterke simultaanspeler in het middelpunt van de belangstelling. Die moest overigens nog wel even naar huis gebracht worden! Dat betekende om half twee op en neer naar Leiden! John Vlassak en Coen Winters namen deze taak op zich. Het was half vijf toen zij terugkeerden...

Partij van de winnaar

John v.d. Wiel - Martijn Cox

1. d4 d5 2. c4 e6 3. Pc3 Pf6 4. Lg5 Le7 5. e3 O-O 6. Pf3 h6 7. Lh4 Te8 8. Dc2 Pbd7 9. O-O-O b6 10. cxd5 exd5 11. Lxf6 Pxf6 12. Lb5 Ld7 13. Pe5 Lxb5 14. Pxb5 Ld6 15. Pc6 Dd7 16. Pcx7 Txa7 17. Pxa7 c5 18. Kb1 Dxa7 19. The1 Ta8 20. a3 c4 21. f3 b5 22. e4 b4 23. e5 bxa3 24. exf6 axb2 25. Df2 ... 0-1

BITSoft B.V.

BITSoft feliciteert Gardé met haar 25-jarig jubileum!

BITSoft B.V.

**Specialisten in
Technische Automatisering.**

**Kijk voor meer informatie op
www.BITSoft-IT.nl**

Boris Friesen en Mirko Bauer winnen Gardé-jubileumtoernooi

tweetallen-toernooi vooral gezellig

Op 2 juni jl. werd een tweetallentoernooi georganiseerd. Elk tweetal bestond uit een speler van 18 jaar of ouder en een speler jonger dan 18. Bovendien was één van de twee lid van de club.

13 tweetallen kwamen opdagen en zorgden voor een heel gezellig toernooi. Dat er veel krachtsverschil zou zijn was wel te verwachten, maar dat mocht de pret niet drukken. Er werden veel blunders begaan (vooral door de ouderen natuurlijk), maar dat was helemaal niet erg: je kreeg vast en zeker wel weer een stuk terug. Gezien de sfeer tijdens het toernooi is het misschien een idee dit nog eens vaker te organiseren.

Aan het einde van de dag bleken Mirko Bauer en Boris Friesen het sterkst van allemaal. Ze werden gevolgd door Thijs en Marcel Laarhoven, Koen Timmermans en Paul Hommerson werden derde.

No.	Tweetal	Match	Bord	WP
1.	Mirko en Boris	6.5	12.5	26.5
2.	Thijs en Marcel	5.5	10.5	28.0
3.	Koen en Paul	5.0	10.0	26.5
4.	Sophie en Harm	4.0	8.0	26.0
5.	Bart en Peter	3.5	8.0	28.5
	Michiel en Christiaan	3.5	7.0	29.0
	Mark en Rob	3.5	7.0	24.0
	Nick en Jan	3.5	7.0	23.5
	Wessel en Jaco	3.5	7.0	21.0
10.	Brigitte en Coen	3.0	6.0	25.0
	Tom en Erwin	3.0	6.0	21.0
12.	Floris en Grete	2.5	5.0	18.5
13.	Mathijs en Petro	2.0	4.0	21.0

In '66 en '67 wordt in Maarheeze voor het eerst een poging ondernomen om tot een denksportvereniging te komen. Een twintigtal liefhebbers voor een dam- en schaakclub vinden elkaar en er wordt een bestuur gevormd om een en ander gestalte te geven. Doch erg veel verder dan het samenstellen van een huishoudelijk reglement komt men helaas niet. Wanneer na een klein half jaar nog slechts een viertal leden resterend worden de activiteiten gestaakt... Aldus de vader van Paul Harperink, die één van hen was.

In 1972 (wat door velen nog steeds hét schaakjaar van de 20e eeuw wordt genoemd) brengen Robert Fischer en Boris Spasski in hun match om de wereldtitel het schaken enorm in de belangstelling. Met name het grillige gedrag van de Amerikaan zorgt regelmatig voor voorpagina-nieuws. In het vervolg op dit spektakel worden de schaakhoutjes meer en meer tevoorschijn gehaald, zoeken huisschakers hun weg naar een club en zo ontstaat er ook een markt voor nieuwe verenigingen. De Grenspion uit Budel is daar een goed voorbeeld van.

Dat was het schaakklimaat toen ik in 1975 met Rita in

Maarheeze kwam wonen. We speelden op dat moment bij De Helmpion in Helmond. Aangezien wij op de clubavond – ook toen al- altijd tot de laatsten hoorden werd de reisafstand toch een probleem en we besloten het wat dichterbij huis te zoeken. We meldten ons aan bij E.V.S. uit Valkenswaard, waar wij met het schakende echtpaar Johan en Els Raap bevriend waren geraakt. Doch gaandeweg het seizoen begonnen we ons steeds sterker af te vragen of er in het forensenplaatsje Maarheeze geen voedingsbodem voor een schaakclub zou zijn. Op een gezellig avondje, met een paar pilsjes achter de kiezen, besloten we het te wagen. We schreven een stukje voor de Grenskoerier, met een oproep aan schakende Maarheezenaren om van zich te laten horen. De eerste zet was gezet!

Nog vóór ik het stukje onder ogen kreeg ging de telefoon: de eerste enthousiasteling was binnen! De eerste vraag die ik stelde was hoe de naam gespeld moest worden, want het was meneer Piatkowski. Die bleek meteen goud waard, niet alleen omdat hij als actief lid van het Budelse Grenspion een ervaren speler was, doch bovenal omdat

hij in Maarheeze een klein groepje huisschakers kende, die bij elkaar zo af en toe een partijtje speelden. Bert Mulder, de latere vervaardiger van onze openluchtstukken, was één van hen.

Nadat ik meteen contact met deze mensen had opgenomen was ik weer een paar potentiële leden én nieuwe adressen rijker. Onder die adressen bevond zich de St.Jozefschool, waar aan een paar kinderen schaakles werd gegeven. Die lesgever bleek Ton Rijnbeek te zijn.

De respons op het stukje in De Grenskoerier was enorm, want er volgde meer! Reacties van 'formaat' kwamen van Henny Kuijpers, Jos Strijbosch en Michael Spijkerman (drie spelers die op dat moment bij De Toren actief waren) en E. Strik (DAF). Vervolgens belde Frits van Jole: hij had zich het clubschaken op Bonaire eigen gemaakt. Bovendien had hij daar met Euwe in zee gezwommen. Dat was niet niks! Al met al een heleboel reacties van spelers met schaakervaring zodat wij bij een eventuele start meteen over een heel behoorlijk achttal zouden kunnen beschikken!

De weken daarop hebben Rita en

Over het hoe en waarom van de oprichting van Gardé

ik flink aan de telefoon gehangen en bij heel wat deuren aangebeld met de vraag of er interesse was voor een schaakclub. Het was een tijdrovende, maar ook een heel leuke bezigheid en het was bovendien met resultaat, want uiteindelijk bleek de interesse van dien aard dat wij een uitnodiging konden rondsturen om voor een verdere kennismaking en bespreking op 16 mei 1977 naar het zaaltje van café Lammers, bij de overweg in Maarheeze, te komen...

16 Mei 1977. Nadat we in de knip hadden gekeken of we genoeg geld hadden voor een rondje (we hadden 18 man uitgenodigd) togen wij naar het cafeetje aan het spoor. Deze lokatie had onze aandacht getrokken omdat het beschikte over een heel huiselijk zaaltje met een nog huiselijker aandoende gastvrouw: Miet Lammers (meer over haar? Zie het stukje van Clemens van Goch!).

Het rondje viel mee: elf koppen koffie. Drie genodigden bleken zonder iets te laten weten toch niet zó geïnteresseerd te zijn en vier anderen waren verhinderd, maar ze hadden aangegeven wél lid te willen worden. Al heel snel bleek dat dit met de elf aan-

wezigen eveneens het geval was en daarmee was een schaakclub in Maarheeze al heel snel een feit!

Gezien het aanwezige potentieel mocht het geen huis- tuin en keukenclubje worden maar een echte vereniging, deelnemend aan de bondscompetitie en met een jeugdafdeling die borg zou staan voor verdere groei.

Eerst werd er gediscussieerd over de naam van de nieuwe club. Geïnspireerd door het belgerinkel buiten kwam Ton Rijnbeek tot de vondst "SV De Overweg". De heer Piatkowski, Pool van origine, stelde "Gardé" voor. Hij legde uit dat dit in de Oostbloklanden een bekende beleefdheids-term was die bij het aanvallen van de (schaak) dame gebezigd werd. Allen vonden dit een mooie en originele naam en zo was de geboorte van Gardé een feit. Een voorlopig bestuur kreeg de taak de verschillende procedures voor oprichting en inschrijving bij de

bond uit te voeren. Iedereen vond dat Leo Hovens als initiatiefnemer voorzitter moest worden. Voor de overige bestuursta-ken boden zich aan: Rita Hovens, Henny Kuijpers, Frits van Jole en de heer Piatkowski. Iedereen vondt het vergaderlokaaltje bij Lammers een prima clublokaal. De clubavond zou gehouden worden op woensdag, zowel voor de senioren als voor de jeugd.

Tegen Helmpion en Grenspion werden vriendschappelijke teamwedstrijden georganiseerd, zodat we ook wat dat betreft ervaring op konden doen. Beide teams wisten we te verslaan. De verwachtingen voor het eerste externe seizoen waren dan ook hooggespannen, doch de eerste plaats ging toch nog aan onze neus voorbij.

Er moest nóg 'n seizoen geknokt worden voordat de eerste statiefoto (hieronder)gemaakt kon worden!

Niemand vermoedde op dat moment dat er nog vele kampioenschappen zouden volgen

78-79: Gardé's eerste kampioenschap (van de 4e klasse NBSB). Van l.n.r.: Rob Dekkers, Frits van Jole, Jos Strijbosch, Martin Bouten, Rita Hovens, Leo Hovens, Ton Rijnbeek, Henny Kuijpers

'n vrouw uit één stuk

(door Coen Winters)

Waar begin je? Dat was de vraag die bij mij opkwam toen ik aan dit stukje begon. Het is ontzettend moeilijk iets te schrijven over iemand die je goed gekend hebt en waarover zoveel te vertellen is. Toch zal ik proberen te beschrijven wie Rita Hovens was en wat ze voor Gardé betekend heeft.

Ik leerde Rita kennen toen ik bij de club kwam. Ze begeleidde toen samen met Leo de jeugd. Dit hebben ze jarenlang gedaan totdat er een nieuwe lichting kwam die de jeugd ging begeleiden. Maar daar bleef het niet bij. Rita heeft jarenlang de interne competitie geleid en heeft lang in het bestuur gezeten. Ook het teamleiderschap was haar niet vreemd, zowel in de NBSB- als in de Bavariacompetitie. Gardé betekende heel veel voor haar. Dit was eigenlijk ook logisch, want samen met Leo heeft zij Gardé opgericht.

Dit alles geeft aan wat Rita voor de club gedaan heeft, maar deze opsomming doet tekort aan de persoon Rita. Ze was veel meer dan de organisator die hierboven beschreven wordt. Rita was een lieve vrouw die warmte kende in de breedste zin van het woord. Vriendschap en gezelligheid was voor haar het allerbelangrijkste. Ze was altijd geïnteresseerd in je verhaal en hoe het met je ging. Ook als je hulp nodig had hoefde je het maar te zeggen.

Rita had ook een sterk karakter met een duidelijke eigen mening die ze altijd bedachtzaam uitte. Ook was ze niet te beroerd een handje te helpen. Moest er iets georganiseerd worden, dan kon je rekenen op Rita. Ze had een geweldige inzet en stond altijd klaar.

Wij schrokken met zijn allen dan ook enorm toen we hoorden dat Rita ernstig ziek was. Een onzekere toekomst stond haar te wachten, maar ze bleef optimistisch en nadat ze van de behandelingen begon te herstellen verscheen ze weer snel op de club. Toen ik hoorde dat Rita was overleden leek de wereld even stil te staan. Twee weken daarvoor had ik op de clubavond nog tegen haar gespeeld. Mijn God, wat een verlies voor ons allemaal, maar in het bijzonder natuurlijk voor Leo.

Ik zal Rita altijd herinneren als die ontzettend gezellige vrouw waarmee ik veel lol heb beleefd. Tijdens het schaken, maar ook tijdens de vakanties. Ik heb in de tijd dat ik haar heb mogen kennen enorm veel respect voor haar gekregen. Ik weet zeker dat ze een plaatsje in het hart van iedere Gardé-er heeft veroverd.

Ik sluit mij dan ook helemaal aan bij de woorden van Pierre Beeren, zoals hij deze hiernaast optekent:

Rita Hovens
oprichtster Gardé
21-10-52 - 6-12-99

Haar overlijden
was een klap
voor Gardé

gedachtes
en herinneringen
aan Rita

Rita,
*'n Vrouw uit één stuk.
Altijd voor iedereen paraat en
altijd een vriendelijk woord.
Fijn mens om tegen te schaken.
De eenvoud zelf.
Ook wat organiseren betreft
was zij een kei.
Alles tot in de puntjes.
Onafscheidelijk van Leo.
We zullen Rita nooit vergeten.*

In het voorjaar van 1978 werd door de gemeente op de Brink in Maarheeze een openluchtbord aangelegd. Omdat onze eigen stukken nog in de maak waren speelden we met het openluchtspel van de heer Piatkowski, hier met zwart tegen Rita.

Ode aan Rita, ons erelid

Tijdens onze eerste vergadering zochten wij een naam voor onze club. Rondkijkend zag ik een lief, blozend, vrouwtje. De enige vrouwelijke deelneemster, als een roosje tussen de dorens. Dat bracht mij op het idee!

Gardé is een schaakterm als een signaal aan de dame! Dat is een mooie naam voor onze club, stelde ik voor. Ook als uitdaging aan andere eventueel nog komende dames in Maarheeze en omgeving!

Nu, 25 jaar later, beschouw ik de naam Gardé als een hulde aan onze mede-oprichtster, de steeds actieve, vriendelijke en behulpzame Rita

Ook namens mijn vrouw succes in een sportieve strijd aan alle clubleden.

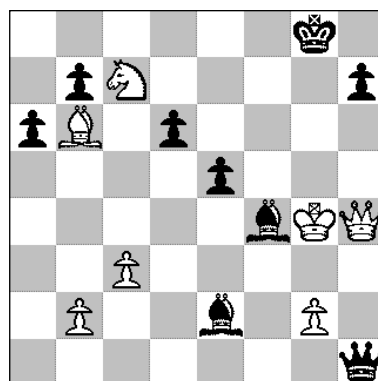
J.J. Piatkowski

van e2 naar e2..

De laatste partij, die Rita speelde, was in de interne competitie tegen Coen Winters. "Ik heb geen poot aan de grond gekregen" zei Coen er na afloop zelf van. Rita was dan ook bijzonder tevreden over het verloop van de partij, waarin duidelijk de kracht van haar lopers blijkt. De loper was haar lievelingsstuk.

Achteraf gezien bevat de partij een bijzonder element: met de laatste zet uit haar carrière belandt ze -met een loper- op het veld e2. Vanaf dat veld ging die carrière in haar allereerste partij van start...

Een bijzondere symboliek!

Notatie schaakpartij		no.	Stand van de stukken bij afbreken van de partij	
Gespeeld te Maarheeze op 14-11-1997			wit	
door C Winters			zwart	
en Rita			en	
Stand van de klok bij aanvang: wit 20'15			en	
zwart 20'15			en	
			pionnen op	
			totaal	
			tijd: uur min.	
wit	zwart	wit	zwart	
e4	c5	d3	d3	
f3	b6	f3	f3	
d4	cxd4	f3	f3	
fxd4	d6	d4	d6	
g4	g6	g4	g6	
h5	h5	h5	h5	
g6	g6	g6	g6	
h7	h7	h7	h7	
h8	h8	h8	h8	
g8	g8	g8	g8	
f8	f8	f8	f8	
e8	e8	e8	e8	
d8	d8	d8	d8	
c8	c8	c8	c8	
b8	b8	b8	b8	
a8	a8	a8	a8	
a7	a7	a7	a7	
b7	b7	b7	b7	
c7	c7	c7	c7	
d7	d7	d7	d7	
e7	e7	e7	e7	
f7	f7	f7	f7	
g7	g7	g7	g7	
h7	h7	h7	h7	
e2	e2	e2	e2	

Clubbladen zijn een belangrijk medium voor de in- en externe contacten van een vereniging. Helaas zit Gardé de laatste jaren zonder 'n eigen boekje en bleven we verstoken van elkanders wel en wee. Daarom doken we maar eens in de archieven; niet alleen ter vermaak maar nog veel meer ter inspiratie. Hopelijk komt er weer een stroom clubbladen mee op gang...

Uit de ouwe doos

Uit het seizoen 1997-1998 stamt onderstaand wedstrijdverslag:

Geen problemen in Aalst-Waalre voor Gardé

Het adres voor

- *Bruiloften, Partijen
- *Personeelsfeesten, Recepties
- *Busgezelschappen, Vergaderingen
- *Volksspelen, Oud Hollandse spelen
- *Wereldspelen, Klumpkesgolf
- *Countryspelen, Casinospelen
- *Thema-feesten, enz., enz.
- *Koffietafels, Lunch, Diners
- *Gourmetten, Barbecuen, mini wokken
- *Warme en koude buffetten
ook voor thuis

Rest.-Zalen-Café "De Valk"

Leny en Pierre Verbeten
Dorpsstraat 36, 6027 PH Soerendonk
Tel. 0495 -592737 Fax 0495-594128

Op 5 april de beslissende wedstrijd tegen Aalst-Waalre. Wij moesten captain Ivo missen en dat is toch een aderlating. Een gelijkspel was gelukkig voldoende en daaraan ontbraken nog 3½ punt. Ik had namelijk de avond daarvoor het zwaarste geschut van Aalst-Waalre (Jan Sinot), die op verzoek vooruit speelde, 'n remise afgedwongen. Mijn Grobje kostte hem de nodige tijd en werd voorzichtig aangepakt. Ik mocht m'n g-pion houden maar moest na 'n scherpe afruilvariant reeds op de 13e zet dameruil toestaan. Terwijl mijn maatjes met angstzweet toekeken hoe ik in tijdnood een pion verloor vond ik toch nog een combinatie waarmee ik 't ding terugverdiende en een halfje aan mijn conto toevoegde. Dat was jammer voor Jan want dat kostte hem de 100%. Maar ja, daar zaten wij niet mee. Bij aankomst in Waalre deelde de voorzitter ons mede dat het voor hen allemaal niets uit zou maken want ze wilden eigenlijk niet promoveren. "Waarom speelt Sinot dan vooruit?" wilde

ik weten en dat was een domme vraag, want nu werd ik bij het uitdelen van de consumptiebonnen overgeslagen. Helaas stuurde Rita me weg om eieren te kopen zodat ik daár geen commentaar meer op kon geven. Toen ik even later met een Palmpje terugkeerde (ik dacht dat het Palmpje bedorven was maar dat was ik zelf) was het pleit al bijna beslecht. Zo ontwaarde ik Paul Harperink glunderend achter het bord. Nou wil dat op zich niet zoveel zeggen want Paul glundert altijd. Of hij nou een dame wint of er een weggeeft: kijk hem aan en hij glundert. Hij is geloof ik niet helemaal normaal. Daarom keek ik eerst eens goed of er wel wat te lachen viel. Maar ja hoor: Paul won een paard. En de partij. Wij richtten de blik op Christiaan. Die glunderde helemaal niet. Maar ook dat wil niks zeggen. Ook hij is niet normaal. Maar hij won. Twee keer. Ten eerste vanwege zijn offerbereidheid om aan bord 5 te spelen (wij drukken ons

diplomatiek uit) en ten tweede de partij. Magistraal. Mijn derde Palm zal er debet aan geweest zijn, maar ik vond het magistraal. In een woord: magistraal. Genoeg hulde. Terug naar de werkelijkheid.

Wie waren er nog meer? Peter! Hij speelde een slappe remise. Ik citeer zijn verslag:

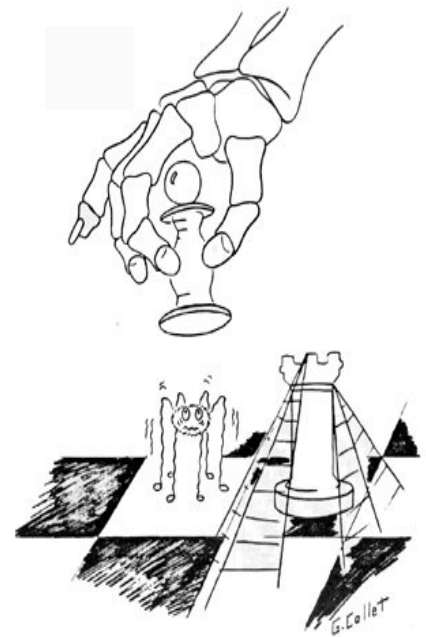
"In een mix van damegambit c.q. Slavisch ging het gelijk op en na een stukkenruil in het centrum bleef er een eindspel over van dame en twee torens en ieder vijf pionnen maar na een dameruïl werd het remise." Ziedaar de bloemlezing die mij duidelijk maakte hoe mijn achteloos achtergelaten Palmpje bij terugkeer plots leeg kon zijn.

Kijk, daar zat Coen Winters. Hij zou later die avond zijn broer uit zijn stoel en van het stoepje duwen. Maar dit konden wij hem nu nog niet kwalijk nemen, want hij had het immers nog niet gedaan. Hij zat nog te spelen tegen Bart Salters jr. Weer een slappe remise. Maar wij gaan niet zeuren: elk halfje is er een! Volgens eigen zeggen ruilde Coen na een Franse doorschuifvariant zijn slechte loper tegen de goede loper van de tegenstander. En toen kwam hij actief te staan! Het zal je toch maar gebeuren! Je maakt wat mee in het schaak. Omdat het duidelijk was dat de rest voor de winst ging zorgen bood hij echter remise aan. Wij doen er niet moeilijk over, maar: wat een schijjlaars! Daar ontwaren wij John! Volgens zijn verslag werd een damegambiet aangenomen met enig risico (een gambiet aannemen betekent bijna zelfmoord; weigeren trouwens ook: LH). Na pionwinst was er

enig voordeel, maar niet voldoende voor winst. Bovendien begon het naar bier te ruiken. Wéér een remise! Rita. Mijn vrouw! Een gedegen partij waarop niets aan te merken viel. U neemt het mij niet kwalijk. Een terechte deling des punts waarmee de 4½ veilig werd gesteld!

Wij missen nog Martijn Cox. Hij kreeg Caro Kann tegen en was zeer op zijn hoede omdat hij daaraan volgens eigen zeggen al eens zijn neus had gestoten. Toch is dat niet nodig. Wanneer je maar goed rechtop blijft zitten. Zijn tegenstander rokeerde kort (ik vat het gemakshalve kort samen) waardoor deze wel flink moest nadenken. Maar hij had de tijd: hij stond een uur voor! Martijn offerde zijn toren omdat we gewonnen hadden: hoera! De tegenstander gaf meteen een paard kado. Waar kom je dat nog tegen vandaag-de-dag? 2½-5½ en het was amper vier uur! The match was over. De klanken van "We are the champions" vielen in het multifunctionele centrum overduidelijk te beluisteren en waren (geloof ik) afkomstig van Peter. Rita moest rijden. Dat was beter voor de eieren.

Vanzelfsprekend moest ons kampioenschap gevierd worden. Na een aanloop in De Smeltkroes arriveerden wij uiteindelijk bij 't Kruispunt, waar wij o.a. een paar pannetjes leegmaakten, Peter lieten speechen en 10 over rood speelden. Toen de kastelein met de rekening kwam verbood ik Paul die in ontvangst te nemen. Dit vanwege zijn glunderen. Op weg naar huis zagen de

gebroeders Winters bij het tankstation een kwartje liggen. Tenminste: dat denk ik. Wie zou het oprapen? Er ontvouwde zich een roerend tafereel, dat wij 'broederliefde' zullen noemen. Jack bukte in rap tempo, zijn stoel onderwijl niet loslatend. Het was duidelijk: hier was op geoefend! Het ging zo snel, dat het kwartje bij nader inzien minstens een gulden geweest moet zijn. En Coen? Wij weten het van het schaken: hij is van het vasthoudende type. Hij liet de stoel dan ook niet los en demonstreerde in horizontale stand een perfecte beheersing van het evenwicht, dat van onderen door Jack met originele kreten, die echter van weinig aanmoediging getuigden, werd becommentarieerd. "Kijk uit" zei ik nog maar dit advies was niet meer op tijd. Nadat Rita de gebroeders had berispt werden zij weer tot de mobiele stand verheven en konden wij huiswaarts keren. Naar het muntstuk werd verder niet meer gezocht...

Uit de oude doos

(vervolg)

Ondanks de veelbelovende voor-
spellingen van De Bilt en Ussel
was ons hele front, hier en daar
met 'n lieveling erbij, tijdig in
het jeugdhuis aanwezig. Alleen
Willy ontbrak nog. De snood-
aard. En Martin had drie weken
in maat 38 gelopen om 'n ver-
groeide nagel op te lopen, zodat
hij ocharm niet mee kon doen.
De lafbek. Maar allee, het is hun
vergeven.

Tegen acht uur ging de meute de
bus in. De aanvankelijke blinde-
ring van de ruiten was maar
weer weggehaald omdat elke
gek wist dat we naar de Achelse
Kluis gingen. En dan sorteert zo-
n dichtgefrot raam weinig effect,
nietwaar? Bij de paters aangeko-
men werd het droog. Die hadden
hun werk dus gedaan. Nog niet
zo gek bekeken van Pierre, om
bij zo'n bidfront te starten.
We ontvingen 'n kaart met vra-
gen en we werden in kleine

Een goede sfeer en aandacht voor elkaar zijn bij Gardé vanaf het allereerste bestaansjaar belangrijke aandachtspunten geweest. Zo is er een feestcommissie, die elk jaar een feestelijke activiteit bedenkt, met het doel dat clubgenoten en hun partners elkaar ook naast het schaakbord leren kennen. Soms wordt er iets in ons eigen lokaal georganiseerd; een andere keer bezoeken we een bowlingbaan of iets dergelijks. In 1990 werd een dropping geregeld, waarvan 't volgende verslag:

groepjes de boeshboesh inge-
stuurd waar we het verder kon-
den uitzoeken. Een paar stelle-
tjes gingen verkeerd maar kwa-
men met pure mazzel alsnog op
de goede route uit. Zij zouden
later de prijzen in de wacht sle-
pen. Daar kon de groep van on-
dergetekende verder naar fluiten:
we werden aangehouden door 'n
patrouille van overheidswege,
die ons aan de kant comman-
deerde, ons fel met 'n halogeen-
kanon bestraalde en vroeg wat
we daar in het donker deden.
"Wij zijn gedropt" zei ik. Van
wie wij waren. "Van schaakvere-
niging Gardé". Of wij op de
paadjes bleven. "Jawel meneer.
Wij doen niets. En die drie
blaadjes waren zelf al van hun
boom gevallen". We hadden
geen toestemming, zo bleek. Na
een gevoelig pleidooi voor onze
vereniging, die net eindelijk uit
de rooie cijfers was en omdat we

niet wisten of we over boete wel
subsidie kregen mochten we
gaan. Terwijl de zeikers in het
nachtelijk duister verdwenen
gingen wij op zoek naar witte
vlakken, huisnummers en voet-
balkleuren.

Onderweg nog een tweede pa-
trouille in een dikke BMW: het
Gardé-bestuur in volle aktie!
Willy zo breed mogelijk achter-
in, Pierre met een begrijpende
grijns op de rijderfauteuil.
Martin aan het roer met de me-
dedeling dat we 'n half uur ach-
terliepen. "Lult lekker met z'n
teen" zeiden wij en zwoegden
voort.

Moe maar bekaf arriveerden wij
uiteindelijk tegen elf uur in ons
clubhome, waar ik moest uitre-
kenen hoeveel vierduizendne-
gentig plus tien was. Wij bleken
de slimsten maar eindigden als
laatste. Dat deerde niet: Mariet
had verdorie goei soep gebrou-
wen en Annie had zich wezen-
loos gesmeerd aan 'ne flinke haf-
fel broodjes. Nadat Peter zich
beklaagd had dat hij niet genoeg
te drinken had gekregen werd
daar in de late uurtjes vlot aan
gewerkt. Om vier uur gingen de
laatsten naar huis. Ik heb nog
nooit zo voorzichtig gereden,
maar ik had dan ook de soep, die
over was, in m'n kofferbak...

Gezelligheid bij Gardé

Vanaf 1978 lid en meteen clubkampioen. Daarna steeds minder fanatiek op het bord, maar des te vuriger werd zijn liefde voor Gardé, waar hij jarenlang aan het roer stond en zich ontpopte tot een gedreven voorzitter. Trots op de prestaties, of ze nu persoonlijk of in teamverband werden behaald. Maar vooral: genietend van de vele vriendschapsbanden. Martin Bouten aan het woord!

En zo is het gekomen...

Ik weet nog als gisteren, dat Rita en Leo voor mijn deur stonden, waarbij Rita mij meedeelde "het is zover. Vanaf nu ben je lid van Gardé". Ik wist direct, dat zij dameskampioen van Brabant was geworden! Onze afspraak was namelijk kort en krachtig: "Ik kampioen? Jij lid van Gardé". Aldus waren wij als schaakvrienden -na eerst jaren samen bij Helmpion te hebben gespeeld- weer verenigd en konden wij als vanouds bij externe wedstrijden weer naast elkaar gaan zitten! Dit gebeurde een jaar nadat Gardé was opgericht. Intern verliep mijn eerste seizoen heel goed: ik werd voor het eerst in

mijn leven clubkampioen! Helaas bleef het hierbij; de club werd groter en sterker en ik steeds ouder maar niet beter. Gardé is voor mij altijd een club van vrienden geweest en is dat nog steeds. Ik kan als het moet het jubileumboekje vol schrijven, maar dat is natuurlijk niet de bedoeling. Enkele van de vele hoogtepunten wil ik hier nog even vermelden:

1. De simultaan wedstrijden tegen Ljubojevic (2x) en Jan-Hein Donner
2. Mei 1988, toen op een middag maar liefst 69 schaakdiploma's werden uitgereikt! Een absoluut record in Nederland en ik denk ver daar buiten. Het ledental

ging naar de honderd, Gardé werd één van de grotere verenigingen van Brabant en wie had dit kunnen dromen in ca. tien jaar tijd. En dit in Maarheeze met slechts 7 à 8000 inwoners. Mede daardoor speelt Gardé nu in de hoofdklasse van Brabant en werd Kim Friesen twee keer kampioen van Nederland bij de meisjes tot 12 en 16 jaar. Helaas kwam voor Gardé -en zeker ook voor mij persoonlijk- eind 1999 het absolute dieptepunt: ons aller vriendin en mede-oprichtster Rita ging van ons heen. Het was niet te bevatten: een groter verlies was niet denkbaar. Rita, ik mis je nog steeds en dat zal zeker zo blijven. Je was een prachtmeid waarop eenieder kon bouwen. Ik wil het hierbij laten en wens Gardé heel veel succes en vriendschap voor de toekomst.

Martin Bouten

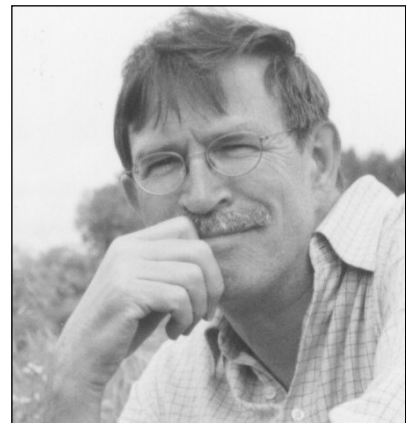
Martin Bouten als voorzitter in het bestuur bij het 10-jarig bestaan van Gardé.

Als het over schaken gaat valt meteen de naam Gardé. Het is onlosmakelijk met elkaar verbonden. Club-anecdotes en privé-ervaringen zijn met elkaar verweven; 't één leidt tot 't ander.

Het valt moeilijk de dingen los van elkaar te benoemen. Bovendien is in mij ook Rita, met háár belevenissen, aan 't woord.

Daarom: 'n stukje van m'n leven!

'n stukje van m'n leven

Als iemand mij zou vragen welke gebeurtenis ik in mijn 'schaakcarrière' nou zo'n beetje als het ultieme hoogtepunt heb ervaren dan vrees ik dat ik op die vraag het antwoord schuldig zou moeten blijven. Het schaken heeft me namelijk zóveel bijzonders gebracht, dat het me moeilijk valt daar een rangschikking in volgorde van belang of plezier in aan te brengen.

Ik was een jaar of zeventien en woonde nog in Den Haag toen ik de spelregels kreeg bijgebracht. Laten we mijn leermeester maar Piet noemen, want uiteindelijk heette hij ook zo. Piet was een fanatiek speler die mij vol overgave voor het spel trachtte te winnen "omdat ik daar mijn hele verdere leven veel baat bij zou hebben". Welnu: hij heeft gelijk gekregen!

Gedurende de eerste jaren bleef mijn schaken beperkt tot 'n potje om de 14 dagen. Zowel mijn leermeester als ik bleken geen natuurtalent te zijn, want erg veel verder dan 'n enkele remise ben ik in die jaren niet gekomen!

Aan deze 'Haagse periode' kwam een einde toen ik als twintigjarige in 1968 naar Helmond verhuisde. Omdat ik daar heg nog steg kende ondernam ik een zoektocht naar de ongekende mogelijkheden, die deze metropool mij ongetwijfeld te bieden moest hebben. En ziet: de stad herbergde maar liefst 3 (drie) schaakclubs! Ik weet niet meer hoe het gekomen is, maar mijn keuze viel in ieder geval op Helmpion (thans Bastion). De Helmonders speelden destijds nog in de kantine van de Vlisco en de penetrante geur van de katoenververijen, die daar op het fabrieksterrein hing, is voor mij lange tijd onlosmakelijk aan het schaken verbonden geweest. Als ik de fabriek voorbij fietste kreeg ik zin om te schaken... De remise en winst, waarmee ik als kersverse Helmpionner startte, motiveerden mij om het schaken professioneel aan te gaan pakken. Dat bracht mij binnen de muren van een boekhandel, waar ik het boek Amateur wordt Meester van Dr. Max Euwe aantrof. Dit was een schrijver die het weten kon, want

hij had het tot grootmeester en wereldkampioen gebracht, doch in de doelstelling van diens boek kon ik mij voorlopig vinden; het grotere werk kwam later wel...

Twee jaar later (ik had een stuk of vier hoofdstukken van Euwe's boek doorgenomen en inmiddels mijn ambities bijgesteld) diende zich een gebeurtenis aan waarbij de schaakhoutjes toch wel hun hoofdrol in mijn leven hebben gespeeld. Het was tijdens een feestje van mijn broer: hij was goedgekeurd voor militaire dienst en wij waren beiden unaniem –zij het om verschillende redenen– van mening dat dit een feit was dat gevierd moest worden! Ik zou voor drank zorgen en hij voor de consumenten: hij kende 'wat lui' van de dansles...

De voorbereidingen verliepen volgens plan en zo verschenen op een gegeven moment drie heren en vier vrolijke dames bij ons voor de deur. Eén van hen was Rita, maar dat wist ik toen nog niet. Iemand anders uit het gezelschap kende ik tot mijn verrassing wél: het was een Helmpionner. Vanzelfsprekend

raakte ik met mijn clubgenoot over schaken aan de praat. Plotseling mengde Rita zich in het gesprek: "Ik kan ook schaken!" Wij gingen recht zitten. Dit was een mededeling van formaat; een vrouw die schaken kon!

Hier sprak een fenomeen! Terwijl mijn clubgenoot deze mededeling nog zat te verwerken had ik mij alweer hervonden en nodigde Rita uit om 'n keer een potje te schaken. Maar dan wel op een andere avond, als het wat rustiger was...

Dat was op 6 maart 1970. Rita was nog niet veel verder dan een beginnend huisschaakster. Dat werd dus een potje van niks, maar het was wél de basis van alles...

Rita was clubkampioen turnen maar ze vond het schaken zo leuk dat ze nog datzelfde jaar de evenwichtsbalk verruilde voor het schaakbord. In september, op 17-jarige leeftijd, werd ook zij lid van Helmpion. Inmiddels hadden we verkering gekregen en in die tijd werd er heel wat afgeschaakt. In korte tijd groeide Rita uit tot een verdienstelijke tweedeklasser. In het voorjaar van 1973 en 1974 was ze zover gevorderd dat de KNSB haar uitnodigde deel te nemen aan trainingsweekenden op Papendal.

In 1975 dienden de volgende hoogtepunten zich aan: Rita werd voor de eerste keer Brabants dameskampioen en was daarmee gerechtigd deel te nemen aan de voorwedstrijden van het NK Dames. Dat werd hartje zomer gehouden in Velp. Ik weet nog dat het snikheet was

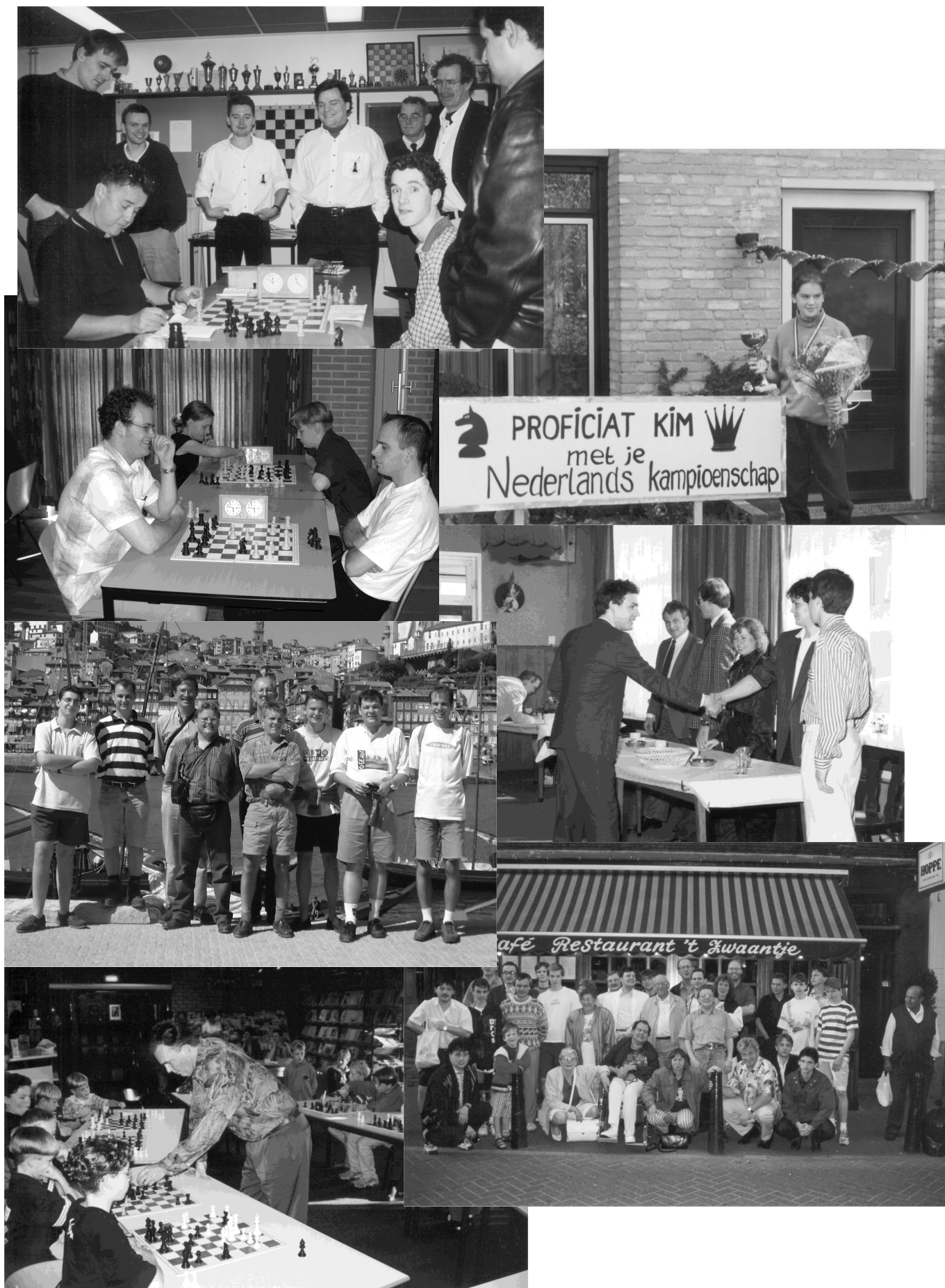
en ik kan me nog herinneren hoe we vanuit ons kleine tentje op de Veluwe een retourtje naar Maarheeze maakten om hier ons huis op de Brink te kopen...

Binnen twee jaar volgde een nieuw wapenfeit, maar nu van een geheel andere allure: op 16 mei 1977 werd Gardé opgericht. We staken er veel tijd en energie in, maar die inspanningen waren niet tevergeefs: ons cluppie (want zo voelde dat toch wel) groeide al snel uit tot een volwaardige schaakclub. Reeds in het eerste jaar van ons bestaan organiseerden wij een toernooi (in Hof van Holland) dat tot een volle speelzaal leidde.

In 1977, het geboortjaar van Gardé, ging eveneens het eerste Interpolis-grootmeestertoernooi in Tilburg van start. Dit jaarlijks top-evenement, dat tot het begin negentiger jaren werd gehouden, groeide uit tot 's werelds sterkst bezette schaaktoernooi waar alle groten der aarde op af kwamen. Spelers met klinkende namen als Karpov, Korchnoi, Portisch,

Spassky, Kasparov, Timman, Larsen, Petrosian, Smyslov, Anersson, Hübner, Ivanchuk: allemaal vonden ze hun weg naar Tilburg. Dat was natuurlijk smullen voor de schakers in onze regio, want nu konden we de wereldtop, zeg maar op een steenworp afstand, live aan het werk zien!

Als fanatieke schakers maakten we dankbaar gebruik van de mogelijkheden, die Interpolis bood. Ontelbare keren reden we naar Tilburg, ook al kostte dat menige snipperdag. 't Toernooi had, naast de sterke deelnemers, ook werkelijk alles mee. Te beginnen met het sfeervolle jaargetijde, waarin het zich afspeelde. Het toernooi ging van start als de bladeren begonnen te vallen, als het schaakseizoen nog vers en het publiek nog gretig was. Onder het genot van een warm najaarszonnetje en het verkleurende landschap reisde je af naar de Tilburg. Dat deden er meer, dus je moest wel op tijd zijn om op 't commentaar goed te kunnen volgen. (vervolg pag. 22)

Meestal waren wij er kort voor 13.00 uur, wanneer de spelers arriveerden. Een uur later ging de commentaarzaal open. De gastsprekers kregen alle aandacht, maar zeker zo geliefd waren de heerlijke kroketten en de soep! Tussen de bedrijven door ging je af en toe een kijkje nemen in de speelzaal, waar hoofrolspelers en publiek in diep gepeins en stilte zaten. Kortom: Interpolis was sfeer!

Dat Interpolistoernooi, waar we op zichzelf al van genoten, steeg voor ons echter tot een ongekende hoogte nadat Rita intensievere contacten kreeg met toernooi-directeur Jan Rennings. Die contacten ontstonden na een damesinterland, waarvoor Interpolis eveneens als sponsor optrad. Voor die interland (Brabant-België, want Nederland-België zou geen partij zijn) werd gedurende 'n weekend een deel van hotel de Bosrand in Oisterwijk afgehuurd. Daar werd niet alleen geschaakt en geslapen, maar ook aan de bar gehangen. En Rita deed graag

overal aan mee! Op een gegeven moment leverde dit haar een uitnodiging van de heer Rennings op, om de officiële opening van het eerstvolgende Interpolistoernooi eens een keer van nabij mee te maken! Die uitnodiging werd uiteraard gretig aanvaard en tot onze grote verrassing bleef het daar niet bij. Ook de daaropvolgende jaren werden wij uitgenodigd; niet alleen voor de opening maar ook voor de sluiting met prijsuitreiking en de daarbijbehorende diners en buffetten! Eerlijk gezegd had ik er wel een dubbel gevoel bij. Van de ene kant rechtvaardigden onze persoontjes geen aanwezigheid binnen dat wereldje van wereldtop, journalistiek en dikke mensen om ons heen; wij stelden ons dan ook bescheiden op. Van de andere kant genoten we er als schakers toch ook wel heel erg van om ons daar met ons wijntje tussendoor te begeven en in 't nabijzijn van onze grote voorbeelden het bordje vol te scheppen.

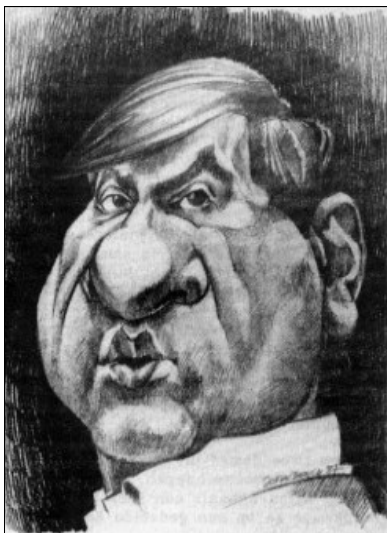
Naast deze bijzondere ervaringen, die wij bij de Interpolistoernooien opdeden, mocht ook Gardé haar graantje meepikken van Rita's goede contacten in Tilburg. Na één van de feestelijkheden hebben wij Jac Haring (internationaal probleemmeester uit Den Haag en componist van de schaakvraagstukken op de Interpolis-folders) eens naar het station gebracht. Onderweg vertelden wij hem van Gardé, dat toen vlak voor haar 10-jarig bestaan stond. Spontaan beloofde de heer Haring om voor onze club een probleem te componeren, waarbij de stukken het cijfer 10 zouden uitbeelden. En uiteraard herinneren wij ons Ljubojevic, die wij twee keer - als een kadootje van Interpolis - voor een simultaan op bezoek kregen.

Dat brengt me bij de volgende hoogtepunten: de simultaans. De eerste vond plaats in 1982, ter gelegenheid van ons 5-jarig bestaan. Sponsor was André Nieuwenhuijsen, destijds uitbater van café Het Kruispunt, ons clublokaal. Simultaangever was Jan Hein Donner. Op dat moment was deze meer een grootheid met de pen dan met de stukken, doch wij hadden voor hém gekozen omdat de naam Donner in die tijd nog steeds erg tot de verbeelding sprak. Overigens is dit misschien Donner's laatste simultaan geweest, want kort daarop kreeg hij een beroerte die een abrupt einde aan zijn activiteiten maakte.

Twee jaar later, op 21 oktober

(Rita's verjaardag), kreeg Maarheeze opnieuw hoog bezoek: de Joegoslaaf Ljubojevic. De man uit Belgrado staat bekend als een simultaanbeest, sinds hij als 22-jarige in 35 dagen tijds 31 *exhibitions* speelde met een score van gemiddeld 95%. Dat hij het nog niet verleerd was bleek uit de hoge score die hij ook nu weer haalde: 97%. Na afloop kreeg Rita van Ljubo als verjaardagskadootje 'n etentje aangeboden: we mochten zelf het restaurant uitzoeken. Het werd een Joegoslaaf in Eindhoven en dat leverde Rita, nadat Ljubo de violist van het huisorkestje iets in het oor had gefluisterd, een serenade op...

Twee jaar later was het opnieuw prijs: Rita had Jan Rennings weer eens lief aangekeken en het wederom voor elkaar gekregen: een simultaantje in Maarheeze! Hoewel we voorkeur hadden voor iemand, die nieuw voor Maarheeze zou zijn, werd het toch weer Ljubojevic: alleen hij bleek beschikbaar. Samen met Martin Bouten gingen we hem in Oisterwijk ophalen, daags na de prijsuitreiking van het Interpolis-

toernooi, waarvan hij de zege op een haar na gemist had. Bij onze entree zagen we het dan ook meteen: het gelaat van de Joegoslaaf stond somber. In een poging een lach op z'n gezicht te toveren toonde Rita hem een cartoon. Doch deze poging mislukte jammerlijk: klagend verliet Ljubo het lokaal... Uiteindelijk kwam het allemaal weer goed en scoorde Ljubojevic weer fenomenaal (97,3%). Ik herinner me het biertje nog, dat ik na afloop met hem dronk. Ljubo wist werkelijk nog precies hoe de 37 partijen waren gegaan. Ongelooflijk! Ik vertelde hem dat ik in de opening al snel een fout gemaakt had. Hij knikte bevestigend:

"You forgot to play a6".
Dat verbaasde mij! "I played e6" zei ik, even vergetend dat a6 in het engels als e6 wordt uitgesproken.
"Ah" zei Ljubojevic.
"Ziedewel," dacht ik "die lui onthouden toch niet álles".
"Ah," zei Ljubo weer, "Ah zes!"
Ik begreep het en ging maar snel een pilsje halen...
Het etentje na afloop, dit keer bij een Chinees in Oisterwijk en Martin erbij, was weer dik in orde!

Ongetwijfelde hoogtepunten vormen eveneens de vakanties, die wij met groepjes Gardé-ers maakten. Ze zijn het gevolg van een schaakontmoeting tussen Gardé en het Tsjechische Domazlice en ook hierbij stond Rita aan de basis. Via een cursus Tsjechisch kreeg ze contact met mede-cursist Jos Canjels uit Budel (de vader van Ivo). Deze was bestuurslid van het comité Domazlice, dat zich beijverde

voor contacten tussen verenigingen uit Budel en Domazlice. Aangezien Budel met Maarheeze tot één gemeente zou worden samengevoegd was er voor ons niets op tegen om in Tsjechië kennis te gaan maken. De contacten die volgden leverden in 1996 een bezoek van de Tsjechen op en het jaar daarop volgde een tegenbezoek aan Domazlice. Die return werd met dikke cijfers verloren, maar dat verhinderde niet dat we er een heel gezellig uitstapje aan overhielden, dat zó goed beviel dat we voorstelden om elk jaar met 'n groepje ergens heen te gaan. Dat het niet bij ideeën is gebleven blijkt uit de uitstapjes naar Schotland (1999), Portugal (2000), Spanje (2001) en Tsjechië (2002). Hopelijk is daarmee 'n traditie op gang gezet, die nog heel lang duurt!

Met het verlies van Rita is onze vereniging een belangrijke motor kwijtgeraakt. Ze stond aan de basis van veel. Bij activiteiten, die onze volgende hoogtepunten moeten worden, zullen we haar nog vaak missen. Gelukkig is Gardé geen clubje die het van de inzet van 'n eenling moet hebben. Er zijn genoeg enthousiaste mensen binnen onze gelederen die er wat van willen en er ook van kunnen maken. Als ik dan ook nog zie dat onze leden aan de persoonlijke contacten meer gewicht toeschrijven dan aan de sportieve prestaties, dan heb ik het volste vertrouwen in de jaren die nog komen gaan. Ik wens Gardé én al haar leden een glorieuze toekomst toe!

Leo Hovens

herinneringen van Albert Jan

Albert Jan Blank is een van diegenen wiens naam in één adem genoemd kan worden met Gardé. Geruime tijd was de club zijn leven, maar de laatste jaren zijn de vrouw en een stamhoudertje de nieuwe nummers 1. Het Gardé-gas moet dus terug en dat valt niet altijd mee. Niet verwonderlijk: het was ook wel hééél veel...

Wat de aanleiding is weet ik niet meer, maar Enno Noll en William van Tuel nodigden me (ik was toen 18 jaar) uit om een keer op een schaakavond te komen kijken. Dat was toen nog bij Miet Lammers aan het spoor. Ik was meteen verkocht; niet alleen aan het schaken maar ook aan de club sv Gardé.

Van het schaken kende ik alleen nog de spelregels, die ik in de 6e klas geleerd had.

Maar ik dook in de boeken, kocht elke week een nieuw boek en langzaam maar zeker ging het beter (met de studie wat minder). Samen gingen we ook vaak naar toernooien, waar ik veel schaak-

ervaring opdeed.

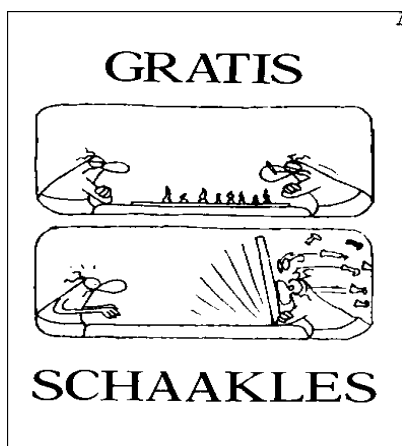
Ook raakte ik al snel in het begeleiden en lesgeven van de jeugd geïnteresseerd en hielp een handje mee. Helaas moest ik een jaar in dienst en kon ik niet veel aan schaken doen.

Na dienst werd de draad weer opgepakt en het plan van Leo Hovens om een cursus aan beginners te geven werd uitgewerkt. Er kwamen maar liefst 70 kinderen op af en door de grote inzet van veel lesgevers slaagden 69 deelnemers met een mooie diploma-uitreiking in de Smeltkroes als gevolg.

Intussen verhuisde ik naar Den Bosch, waar ik werk had gevonden. Dat was voor mij geen reden om niet in Maarheeze te blijven schaken. Ik herinner me nog dat de clubavond op een door de weekse avond was. De jeugd schaakte al snel op de zondagochtend omdat deze dag geen concurrentie van andere verenigingen kreeg. Dus zondagochtend met de Mazda van Den Bosch naar Maarheeze (toen nog met kruisingen met stoplichten op de A2), vaak s'middags naar een schaaktoernooi, 's avonds

nog even binnen bij een van de ouders, zondagavond weer terug. Om me meer te verdiepen in het lesgeven volgde ik een cursus voor schaaklesgevers, die in Den Bosch door Cor van Wijgerden werd gegeven. Hierdoor gingen we in de club ook over van de Pionnen-, Toren- en Koningslessen naar de Stappenmethode. Mede door het lesgeven ging mijn eigen schaakniveau ook vooruit, waardoor ik een keer clubkampioen mocht worden. In de Kempen ging het goed door de samenwerking met Wim v.d. Vondevoort (Kemp pion) en Arnold van der Heijden (Veldhoven).

De goede jeugdbegeleiding en positieve hoofdbestuur had resultaat. Het team van Har van Himbergen, Geert Gabriëls, Paul Hommerson, Kim Friesen en Peter van de Berge drong zelfs door tot de Nedelandse kampioenschappen. Kim Friesen werd Nederlands kampioen t/m 12 jaar (met de taart en bloemen). Lynn van de Boogaard ging naar de Nederlandse Pupillendag. Wie herinnert zich niet de treinreizen met meer dan 20 man

De folder die 69 pionnendiploma's opleverde

naar Meppel (Rapid) en Wol-vega (Snelschaak), met natuurlijk op de terugweg de tussen-stop in Utrecht bij de bekende fritestent.

Ook gingen we naar de Nederlandse kampioenschappen in Hengelo. De eerste keer had ik een huisje geregeld in Hengelo. Maar helaas bestaan er twee Hengelo's in Nederland! Gelukkig lagen ze op een door de auto overbrugbare afstand van elkaar... De keren daarop kampeerden we op een camping in Almelo.

Dankzij samenwerking met Ab Braamkolk (Mierlo) kwamen we ook in het buitenland terecht. In Griessheim moest de jeugd o.a. schaken tegen sterke Russen. Sindsdien spelen we ook interlands met Duitse teams. Natuurlijk mogen we andere toernooien, gewoon in Nederland, niet vergeten. Het team-

toernooi in Mierlo (grootste van Europa) waar we enkele keren kampioen werden, NBSB-toernooien (Kaatsheuvel), Kempencup, toernooien bij de Kempische verenigingen en natuurlijk ons eigen SV Gardé-Jeugdtoernooi.

Door de Kempische verenigingen (op initiatief van SV Aalst-Waalre) werd het Kempenkamp gelanceerd, een spel-schaak-kamp in de zomervakantie.

Afsluitingen van het seizoen: spelmorgen, midgetgolfen, film in Weert en frieten bij het Kruispunt (jubileum), en de laatste jaren zwemmen in de Tongelreep waarna in de Smeltkroes de diploma's en de bekervan de interne competitie uitgereikt worden.

Namen die ik me herinner uit de SV Gardé jeugdbegeleiding /

lesgevers zijn: Rob Dekkers, Leo Hovens, Rita Hovens, Jos Strijbosch, Henny Kuijpers, Mevr. van den Berge, Willi Ahrens, Martin Bouten, Bas Friesen, Boris Friesen, Peter Thijssen, Coen Winters, John Vlassak, Christiaan Münch, Hans van den Berge, Ivo Balk, Harm Dillen, Walter Breukers, Koen Levels, Mark Timmermans, Erik Biemans en Paul Hommerson.

Veel herinneringen komen naar boven wanneer ik kijk naar de foto die ik kreeg met mijn 12 ½ jarig jubileum. Deze foto hangt bij mij thuis in de gang bij de voordeur.

Ik wil deze herinneringen eindigen zoals in mijn jaarverslagen als jeugdleider:

Iedereen, jeugdbegeleiders, lesgevers en natuurlijk ouders, die zich hebben ingezet voor de jeugd: **bedankt!**

foto boven: Een van de vele groepsfoto's van onze jeugd

foto linksboven: Op weg naar Meppel voor het NK rapid...

foto linksonder: Albert Jan kreeg een grote ingelijste foto kado. Dit is slechts een replica...

Van pionnendiploma tot jeugdleider

Boris Friesen

Dat eerste moet in 1986 zijn geweest. Diploma's halen deed mij niet zo veel. De enige reden dat ik toen lid was van Gardé was de gezelligheid en de lol. De suikerpot was zelfs tijdens het examen van het torendiploma een gewild object. Het schaken was in die tijd bijzaak. En zo dachten velen met mij. En Albert Jan, die had het er maar moeilijk mee. Vooral wanneer hij na een kloksimul-taan weer de beurs moest omke- ren voor de winnaars.

Grote toernooien werden in die tijd nog niet bezocht. Het kerst- toernooi (wie was ook alweer de eerste die de kerstboom als prijs koos?), het Benedux toernooi en de Kempische kampioenschap- pen (verder kwam ik nooit) wa- ren de enige uitjes. Later werden dat gelukkig meer toernooien en gingen we ook steeds vaker ver- der weg. Zelfs naar het buiten- land. Het belangrijkste dat mij is

bijgebleven van de vele jeugd- toernooien is vanzelfsprekend het randgebeuren. Resultaten en partijen ben ik bijna allemaal vergeten, maar composthopen in Griesheim, Jambers in Brussel, nachtelijke uitstapjes en bingo in Hengelo en ijsjes eten in Vlissin- gen zijn nog altijd veelbesproken onderwerpen onder de oudere jeugd.

De jeugdafdeling van Gardé ver- anderde door de jaren heen. Er kwamen meer leden bij door een geslaagde actie op scholen en de naam Gardé kwam steeds vaker voor op de verschillende natio- nale kampioenschappen. Ook mijn redenen om lid te zijn van Gardé hadden steeds meer met schaken en presteren te maken. Ik mocht zelfs enkele keren clubkampioen worden en dat is toch iets wat ik in mijn beginja- ren onmogelijk achtte.

Bij zoveel leden en zoveel suc-

“Vele handen maken licht werk”. Met die gedachte heeft een van de ‘kleintjes’ van vroeger het roer van de jeugd overgenomen...

ces hoorde ook veel personeel. Albert Jan mag dan wel de Gardé-workaholic genoemd worden maar 80 jeugdigen is toch iets te veel van het goede. Zodoende haalde hij mij ook over om les te gaan geven. Mijn eerste leerlingen waren Ties en Patrick, waarvan eerstgenoemde enkele jaren later het NK t/m 10 speelde. Schaakkennis overbren- gen op de jeugd van Gardé en later ook op hun ouders werd voor mij uiteindelijk belangrijker dan het schaken zelf.

De sterke jeugdafdeling heeft ook op de langere termijn succes getuige de weer goed gevulde zaal op de clubavonden van de senioren. Vandaag wordt er bij de jeugdafdeling, waar ik mij inmiddels jeugdleider van mag noemen, hard gewerkt aan de volgende lichting talenten die ooit het eerste team gaan berei- ken. Gelukkig heeft een jeugd- leider daar tegenwoordig een team van gedreven lesgevers voor die allemaal hard werken om Gardé naar een hoger niveau te tillen.

Dat is dan ook de boodschap die ik ter gelegenheid van dit 25- jarig jubileum wil meegeven aan mijn clubgenoten: “vele handen maken licht werk.” Met die ge- dachte worden de volgende 25 jaar nog gezelliger en nog suc- cessvoller dan de eerste 25 jaar.

Huidige bestuurders in vervlogen jaren...

Zijn intrede tot de schaakwereld ging niet zonder schokeffecten gepaard. Het serene geluid van de tikkende klokken werd met regelmaat onderbroken door Peerke, die zijn bevindingen weliswaar niet snel doch ter compensatie wél luid naar voren bracht. Het SSSSTTTTT was niet van de lucht...

Tegenwoordig secretaris, 'n stuk rustiger en vurig pleitbezorger voor het driedelige pak:

Peter Thijssen!

Toen ik elf jaar oud was ben ik voor het eerst met het schaakspel in contact gekomen. Mijn achterbuurjongen en mijn buurmeisje zag ik schaken en ik wilde graag weten hoe het spel gespeeld moest worden. Door de uitleg die ik kreeg werd ik zo enthousiast dat ik eens mee ging naar de schaakclub waar mijn buurmeisje lid van was. Nadat ik een paar keer rondgekeken had ben ik ook lid geworden van Gardé. Na een paar jaar, ik denk dat ik ondertussen ongeveer 16 jaar oud was, ben ik zelf schaakles gaan geven aan de jeugd. Dat was leuk en het bleef niet bij het lesgeven alleen, maar ik ging ook als begeleider met de jeugd mee naar verschillende toernooien. Die waren soms ver weg; o.a in Wolvega, Meppel en Scheveningen. Die grote afstanden legden we af met de trein, dat was altijd een belevenis. Als de conducteur langs kwam, was het altijd lachen geblazen; we zaten in de trein namelijk altijd blind te schaken, dus er werden dan allerlei "zetten" door de coupé geroepen. De conducteur snapte daar natuurlijk niets van en keek dan altijd heel verbaasd, wat wij uiteraard weer heel grappig vonden. We waren in die tijd met zoveel kinderen op stap dat we een hele coupé voor ons alleen hadden.

Ik denk ook met veel plezier terug aan het Nederlands kampioenschap Rapid-schaak in Hengelo. We hebben toen een hele week gekampeerd op een camping in Almelo. Als we 's avonds gingen eten keek de hele camping hoe dat er bij ons aan toe ging. Dat ging namelijk als volgt: eerst werd de soep warm gemaakt, ondertussen ging ik de kinderen ophalen van het station maar omdat ik twee keer moest rijden was mijn portie al aardig afgekoeld. Als de soep op

was werd de pan eerst schoon gemaakt om vervolgens de aardappelen te kunnen koken. Intussen werd door de anderen de groente en het vlees klaar gemaakt. Het koken voor een groep van ongeveer 15 personen was een hele klus, want we konden maar twee camping-gasstellen gebruiken. Het waren ook niet de beste toestellen, want ze hadden twee standen namelijk vlam vol aan en vlam helemaal uit. Iets er tussenin zou wel fijn geweest zijn! Na het eten moest er natuurlijk ook nog afgewassen worden. We legden voor de afwas een heuse wasstraat aan. Dat ging als volgt: één of twee personen wasten af, twee droogden en de volgende twee ruimden alles weer op. Goed geregeld. We waren meestal tussen negen en half tien klaar met het hoofdstuk "eten". De andere kampeerders hadden een avondvullend programma aan ons "optreden".

Na zoveel inspanning moest er natuurlijk ook weer worden uitgerust en dus vertrokken we rond half tien naar de kantine (café) van de camping. Verder denk ik nog regelmatig met plezier terug aan de feestavonden en vakanties met Gardé! Met de schaakclub op vakantie naar Tsjechië, Schotland, Portugal en Spanje.....Het doet me dan ook deugd te zien hoe een vereniging is uitgegroeid naar een echte vriendenclub!

Juist daarom ook was het zo'n grote klap dat Rita Hovens kwam te overlijden. Voor mij was Rita een hele goede vriendin met het hart op de goede plaats, ze stond altijd voor je klaar en als je ergens mee zat vond je bij Rita een luisterend oor. Waar ze kon zou ze je helpen. Rita was heel vriendelijk en spontaan. Ik ben blij dat ik behalve de vele jaren dat we schaakten ook nog twee vakanties met haar mee heb mogen maken.

schaakcarrière bij Gardé

Paul Harperink

**Een dame voor of
een dame achter, dat
maakt niet uit.
Achter het bord kent
hij maar één theorie:
lachen!**

Slechts 10 lentes jong ben ik, als er laat op de avond een schimmig figuur aan de voordeur verschijnt. Als ik de deur open (iets wat tegenwoordig geheel tegen de regels in is voor 10-jarigen) zie ik een lange, verregende man. Ik schat hem achter in de 20. Wat een idioot denk ik, om met dit weer langs de deuren te gaan. Uit medelijden ben ik bereid zijn verhaal aan te horen. Er volgt een uiteenzetting over gezellige schaak-avonden in Helmond (gaap) en over het plan iets dergelijks in Maarheeze te beginnen. Dat laatste spreekt me wel aan. Op dat moment ben ik namelijk reeds fanatiek schaker, hoewel het aantal tegenstanders tot die tijd beperkt is gebleven tot 1, namelijk mijn vader. Om onbegrijpelijke redenen ziet de jeugd van Maarheeze in dat jaar helemaal niets in schaken en is men drukker met zaken als knikkeren (op dat moment razend populair), verstoppertje spelen en dat soort aangelegenheden. Van Nintendo of kabel-televisie heeft op dat moment nog niemand gehoord, dus normale kinderen spelen buiten. Wie niet buiten knikkert, verstopt, tikt of voetbalt is hoogst waarschijnlijk ziek of op zijn minst niet helemaal normaal. Kortom, voor schaken is op dat moment nog bar weinig aandacht onder de

jeugd. Mijn verbazing is dan ook groot als ik hoor van de grootse plannen die meneer in de deuropening heeft. Ik vraag me af of ik hem plaatsen moet in de categorie zieken (categorie 1) of abnormalen (categorie 2). Die vraag zal in de loop der jaren echter nog meerdere malen duidelijk beantwoord worden (hierover later meer). Afijn, als ik vol enthousiasme JA roep tegen een schaakclub in Maarheeze, blijkt dat meneer eigenlijk voor mijn vader komt. Aan de jeugd heeft men op dat moment nog niet gedacht. In gedachten plaats ik meneer in categorie 2, maar uit beleefdheid nodig ik hem uit binnen te komen. Hij stelt zich voor (Leo Hovens) en steekt zijn verhaal nogmaals af. Dit maal tegenover mijn vader. Die ziet er ook wel wat in om zo af en toe eens een potje te schaken, dus dat kan nog wel wat worden. Zo blij als een kind verlaat meneer na een half uur onze woning, categorie 2 in mijn gedachten bevestigend.

Als enkele maanden de schaakclub officieel van start gaat, blijkt dat meneer Hovens niet de enige is met een, laten we zeggen, interessante manier van doen. Bij binnenkomst word ik welkom geheten met de prachtige volzin “Welkom meneer, u bent de toekomst van onze

schaakclub”. Ik word toegesproken door niemand minder dan de heer Piatkowski, mede-oprichter van de club. Tot op zekere hoogte heeft deze heer gelijk, hoewel de term meneer op dat moment (nog) niet geheel op zijn plaats is; ik ben inmiddels 11 jaar. Anderzijds realiseer ik me dat deze volzin niet treffender geformuleerd had kunnen worden; om me heen kijkend zie ik weinig schaak- en veel barplezier (onder anderen van meneer Hovens; categorie 2). Ik kan me op dat moment niet anders voorstellen dan dat de heer Piatkowski op enig moment gepromoveerd zal worden tot ere-lid, al was het maar om zijn treffend opmerkings-vermogen. Het barplezier neem ik in die eerste dagen maar voor lief; schaken schijnt voor sommigen ook vooral een café-sport te zijn, waarbij de term ‘sport’ al vrij veel krediet geeft voor de activiteiten die in die dagen ontplooid worden.

Ook hier geldt echter: ‘schijn bedriegt’ want reeds in de eerste dagen wordt het belang van een sterke jeugd ondubbelzinnig onderkend bij Gardé. Voor het winnen van zieltjes wordt listig gebruik gemaakt van de ontegenzeggelijk grote kinder-vriend Ton Rijnbeek. Dat deze zelfde man jaren later tijdens een deftig

diner van de club, in restaurant de Ark een ‘trekzak’ van de muur rukt om zijn vermeende zangtalenten bot te vieren op zijn onschuldige slachtoffers is op dat moment nog niet bekend, maar dit terzijde. Onder de bezielende leiding van Ton Rijnbeek bekwaam ik me op de Sint Jozef-school verder in de schaaksport. Maarheeze is op dat moment al helemaal geïndoctrineerd door Gardé, getuige het (groot) aantal kinderen dat de lessen van meester Ton braaf volgt. Mijn bewondering voor Ton is groot; vol overgave weet hij de jeugd te bekeren tot het schaakspel. Een moment van grote dank kan dan ook niet uitblijven. In het grootst mogelijke geheim wordt er noest gewerkt aan het ultieme cadeau voor meester Ton: een met de hand vervaardigd schaakspel! Tot de laatste uren voor de overhandiging wordt er hevig geschaafd aan de laatste onvolkomenheden. Mijn persoonlijke bijdrage bestaat uit de vervaardiging van een pion. Niet dat ik geen koning had willen maken, maar het zat er gewoon niet in. De schaakstukken moeten namelijk met de hand uit een blok gips vervaardigd worden. Uiteraard een leuke exercitie voor de schoolgaande jeugd in Maarheeze, maar voor ondergetekende toch echt te hoog gegrepen. Resultaat is echter wel een indrukwekkend stukje handwerk, waarbij de term ‘indrukwekkend’ voor velerlei uitleg vatbaar is. Dat het hier een stukje authentiek handwerk betreft is echter overduidelijk. Geen zichzelf respecterende fabriek zou een dergelijke pion ooit van de band hebben laten rollen. Afijn, nadat alle trotse

leerlingen hun zelfgemaakte schaakstukken hebben samen-gevoegd tot een (bijna) compleet schaakspel is het tijd voor de overhandiging. Ik vind het enigszins gênant hoe meester Ton die voor ons allen op een hoog voetstuk staat, zal worden afgescheept met een derderangs schaakspel. Hoe anders reageert Ton echter bij de overhandiging van zijn trofee. Triomf maakt zich meester van Ton en oprecht glunderend neemt hij zijn (op zijn minst eniszens misvormd en incompleet) schaakspel in ontvangst. Nu heb ik niets tegen beleefdheid, maar er zijn grenzen. En die worden die dag schaamteloos overschreden. Ik besef dat categorie 2 begint uit te breiden...

Aan echte serieuze vorderingen in mijn schaakvermogen wordt vervolgens vorm gegeven door Hennie Kuipers. Deze man is de schaaksport meester (op hoog niveau). Vele uren heeft Hennie opgeofferd om de jeugd (waaronder ondergetekende) succesvol door de verschillende opleidingen heen te loodsen, waarvoor nog steeds mijn dank. Pionnen-, Toren- en zelfs Koningsdiploma; niets was Hennie

te dol. Hennie zou geen schaker zijn als ook hij geen uniek kenmerk zou hebben: Hennie draagt altijd sandalen. Of het nu lente, zomer, herfst of winter is; Hennie draagt sandalen. Helaas heeft Hennie in de loop der tijd afscheid moeten nemen van de club in verband met werkzaamheden elders.

Naarmate de tijd verstrijkt krijgt ook de andere kant van Gardé meer mijn aandacht. In de beginperiode worden er jaarlijks avonden georganiseerd waarbij andere gezelschapsspelen dan schaak centraal staan. Bij die andere gezelschapsspelen moet dan voornamelijk aan bingo worden gedacht. Dat dezelfde concentratie en dezelfde spanning die bij het schaakspel worden beleefd ook bij het bingo-spel van kracht zijn, zal duidelijk zijn. Dat echter ook tijdens het bingo-spel trucs worden gebruikt om de tegenstander het leven zuur te maken, lijkt in eerste instantie onwaarschijnlijk. Bij Gardé wordt echter het onwaarschijnlijke waarheid: zelfs met de prijzen wordt geknoeid! Zo blijkt een fles heerlijke sterke drank bij thuiskomst lauwe thee te bevat-

Toen Paul lid werd kreeg Gardé er ook een altijd lachende supportster bij...

ten. Uiteraard kan hier maar weer 1 persoon achter zitten (nietwaar Leo?). Het gezellige karakter van de club kent in de loop der jaren vele kanten. Naast bingo wordt er gedamd, halma gespeeld, gevoetbald, gevolleyed, geschoten (zowel met boog als met geweer), gegeten, gedronken etc. Stuk voor stuk mooie evenementen. Enkele jaren geleden wordt echter besloten om de buiten-schaakse activiteiten eens wat forser aan te pakken. Rita is op dat moment druk bezig met een studie Tsjechisch (waarom ook niet?), dus wat ligt meer voor de hand dan een vakantie naar Tsjechië. Om een en ander te rechtvaardigen wordt contact gezocht met een schaakclub in Tsjechië, en voor we het weten hebben we een goed excuus om voor een week naar Tsjechië af te reizen. Dat reizen blijkt overigens nog een aardige klus te zijn. Met een aantal auto's gaan we richting Tsjechië en uiteraard spreken we af dicht bij elkaar te blijven zodat we onderweg gezamenlijk een aantal lunch- en drinkpauzes kunnen houden (schakers mogen zich immers

niet onnodig vermoeien). Ik zit tijdens deze reis samen met Coen en Claudia in de wagen en voor de laatste stop voor de Tsjechische grens besluiten we dat het wellicht verstandig zou zijn voor ondergetekende om een uiltje te gaan knappen. Ik heb immers al een groot deel gereden. Zo gezegd, zo gedaan. Claudia neemt het stuur over en Coen zal wel als navigator dienen. Dat blijkt echter een probleem. Een belangrijke eigenschap van navigators is namelijk dat ze sneller een richting aangeven dan dat de auto rijdt. En met Coen achter de kaart en Claudia achter het stuur blijkt dat niet haalbaar. Meerdere malen hoor ik de kreet: "Ja, hier hadden we eigenlijk af moeten" als we weer eens langs een uitrit razen. Onbegonnen werk dus. Gelukkig rijdt Jan achter ons (inhalen is uitgesloten), en weet hij Claudia met sublieme bediening van het knipperlicht de juiste weg te wijzen. Bij iedere juist genomen afslag volgt er vervolgens een bevestiging door onze navigator Coen ("ja, deze afslag was goed. Het gaat helemaal goed zo, kijk maar..."). Tegenwoordig heeft

men vaak mooie kreten voor bepaalde technieken. Ik denk dat de navigatie-techniek hier het best beschreven kan worden als 'navigation by backwards reference'. Dit betekent zoiets als kijk maar in je achteruitkijkspiegel en je ziet Jan heftig wijzen en knipperen. Een mooie kreet voor zo'n techniek, maar wat je er aan hebt zal mij nooit duidelijk worden. Uiteindelijk weten we de Tsjechische grens en zelfs ons hotel toch nog te bereiken en volgt er een bijzonder gezellige week. Naast de schaakpartij, waarbij we verpletterd worden door onze tegenstanders staan er vele leuke excursies op het programma. Verder wordt er uiteraard weer volop gedronken, gegeten (John altijd als laatste) en zelfs Chinees geteld (dat we daarvoor nu naar Tsjechië moesten). De vakantie is een succes en enkele maanden later wordt er tijdens een diner bij de Chinees in Maarheeze besloten, dat ondergetekende ook wel eens een vakantie mag organiseren. Gelukkig hebben we Claudia ook nog, dus het jaar erop gaan we een week naar Schotland. Om moeilijkheden

In het verslag refereert Paul aan de navigatiekunsten van Coen. Desondanks durfde hij het toch weer aan om in 2002 mee op vakantie te gaan. Deze groepsfoto is het resultaat...

met de navigatie te voorkomen heb ik een navigatie-systeem in de auto geïnstalleerd. Helaas staat het apparaat op toeristische route ingesteld, zodat we op de heenweg nog maar net op tijd het schip in IJmuiden weten te bereiken. Daar staat tegenover dat we heel Amsterdam hebben gezien, inclusief Rijksmuseum, Vondelpark etc. etc. De overtocht verloopt voorspoedig (maar dat kan ook bijna niet anders) en voor we het weten bevinden we ons tussen de Schotse schapen. Ook hier weer hetzelfde liedje: excursies, eten, drinken. Soms wat rumoerige nachten, maar over het algemeen een keurig gezelschap. De terugreis blijkt weer even krap gepland als de heenreis; net voor vertrek van de boot komen we in de haven aan. Terwijl ondergetekende nog vrolijk rondjes draait op de rotondes die hiervoor in grote getale zijn aangelegd, zijn Leo en Rita op van de zenuwen om nog op tijd de boot te halen. Leo's gezicht moet zeer gespannen hebben gestaan, want bij aankomst in de haven worden Leo en Rita vriendelijk doch dringend verzocht de auto te verlaten om deze aan een grondige bominspectie te onderwerpen. Uiteraard wordt ook dit obstakel weer zonder problemen overwonnen en kijken we terug op alweer een leuke vakantie. Vakanties zijn inmiddels een traditie geworden. De jaren erna volgen vakanties naar Spanje, Portugal en komend jaar weer naar Tsjechië. In al die jaren is Gardé meer geworden dan zomaar een club om even een potje te schaken. Laten we die traditie de komende jaren voortzetten!

Ook ik werd een killer...

Heel lang geleden, toen er in Maarheeze nog geen Gardé bestond, werd er in sommige huiskamers toch al geschaakt. Zonder opleiding, zonder klok, zonder schaakbond, gewoon voor de gezelligheid. Een van die hobbyisten was ik en er werd in die tijd gespeeld tegen Bert Mulder en Meneer Piatkowski (de verschillen tussen voornamen en meneren zijn altijd gebleven). Toen kreeg Maarheeze een winkelcentrum en een Brink en ook een familie Hovens. Die lui, want zowel hij als zij waren een beetje gek van schaken, vonden dat het schaken in Maarheeze in verenigingsverband moest gebeuren. Iedereen die een beetje of goed kon schaken en woonde tussen Hel- en Hamont (d) werd geronseld om mee te doen, en zo kwam het dat ik als geboren huisschaker werd geconfronteerd met de keiharde wereld van clubschakers. Weg was de tijd van een zetje terug. Clubschakers zijn meedogenloze killers, die genieten van iedere fout van de tegenstander en deze af straffen i.p.v. een troostend en bemoedigend woord te geven om de tegenstander te helpen zijn fout te verwerken. Onnozel als ik was, ben ik erin gestonken en voor ik het wist was mijn aardige en lieve karakter verziekt. Ook ik werd een killer. Helaas een weg terug is er niet. Om de thuisschakers te lokken om mee te doen werd er nog voor de oprichting van de club wat oriënterend geschaakt. De eerste wedstrijd die ik mocht spelen was tegen Rita en ik won. Ik ben er nooit en zal er helaas ook nooit meer achterkomen of dat kwam om me te lokken bij de vereniging (want ze speelde sterker dan ik), of dat ze een inzinkje had. Hoe dan ook door die overwinning had ik de smaak te pakken, en sindsdien (wat gaat de tijd toch snel) heb ik alle hoogte en dieptepunten van de vereniging meegemaakt. De oprichting, verlies, winst, leuke en slechte partijen, biljarten, "ouwe hoeren", vriendschap, leed en lief, jubilea. Ja en nu wordt ik serieus; het is een echte vereniging en ik ben blij dat ik er zo lang bij heb mogen horen. Ik wens het bestuur en de leden nog alle goeds voor de toekomst en feliciteer ze bij deze met het 25-jarig jubileum.

Ton Rijnbeek

Geert Gabriëls: “Ik blijf zolang ‘t kan”

Wow, dat Gardé al 25 jaar bestaat! Toen ik 7 jaar was schakelde ik over van EWS (Eerste Weerter Schaakvereniging) naar Gardé in Maarheeze. Het clublokaal was toen nog bij het spoor in de Stationsstraat. Via mijn vader, leraar van de basisschool te Soerik, kwam ik bij de Brabantse club terecht en ik ben er gebleven. Járenlang ben ik op zaterdag- en zondagochtend naar de Smeltkroes in Maarheeze gebracht en later ook nog eens naar Den Donck in Soerendonk op vrijdagavond. Met superveel plezier ging ik altijd naar het schaken en naar toernooien en ik werd fanatiek. Het ene toernooi na het andere werd gespeeld en omdat vaak dezelfde mensen meegingen werd de onderlinge band tussen de medeschakers van Gardé sterker. De gezelligheid op de club is zeker ook een reden geweest om al die jaren vanuit Weert naar Maarheeze te komen. Heel veel herinneringen heb ik overgehouden aan al die jaren schaken. Trainingen bij Rob Brunia ("die tojen hoojt daaj niet") en later bij Han Schut in het clublokaal van Veldhoven (onze eeuwige rivaal met de familie Do, vd Heyden en Berkvens) hebben we gevolgd. In de pauze gingen we altijd friet

halen. Ook trainingen bij Eddy Sibbing in Tilburg hebben we bezocht. Albert-Jan bracht ons er op zondag vaak naartoe! De toernooien waren allemaal geweldig. Onder andere in Griesheim, Brussel, Meppel, Wolvega, Baarn, Groningen, Zwolle, Hengelo, Alkmaar, Amsterdam, Vakenswaard, Blerick, Geleen, Düsseldorf, Duisburg, Mierlo, Kaatsheuvel en Vlissingen hebben we toernooien gespeeld. Geweldige herinneringen hebben we hieraan overgehouden. De pat van Har tegen Dennis Kerstens is legendarisch, evenals een overwinning van Har tijdens het NK-snelschaak in Wolvega (Har had alleen een koning maar wist toch te winnen omdat zijn tegenstander Ke3 maal b6

speelde...). Dennis Kerstens wordt sindsdien "de patvriend" genoemd. Het woord "beer" wordt ook door menig Gardé-er gebruikt (een zeer goede schaker is een beer). Helaas kan ik hier niet alle herinneringen opnoemen maar sommige zal ik beschrijven. Het snelschaaktoernooi in Vlissingen is zeker een traditioneel Gardé-toernooi. Het vond plaats in een belabberde zaal en later in de Hogeschool Zeeland. In dit toernooi had je altijd een scheiding tussen twee zalen. Als je veel won dan kwam je in de berenzaal; anders werd het de kneuzenzaal. De kneuzenzaal was nogal eens bezet door een groep Gardé-ers, die daar dan ook vaak tegenover elkaar moesten plaatsnemen ("kom ik

Geweldig geschaakt in Griesheim, Brussel, Meppel, Wolvega, Vlissingen, Groningen, Zwolle, Hengelo, Alkmaar, Amsterdam, Düsseldorf en Duisburg.

helemaal naar Vlissingen moet ik tegen een clubgenoot"). In Vlissingen heeft zich het ijs-verhaal van Peer (Peter Thijssen) en Gerben Veltkamp afgespeeld (voor insiders). Ties van Deurzen ging ook altijd mee en wist een friettent die "vlakbij" moest liggen. Na ruim een uur lopen kwamen we d'r inderdaad eentje tegen. In "Het Arsenaal" vaak geshuffle-pucked (op een gladde biljarttafel tegen een schijf aanrammen en dan scoren). De campingverhalen van Almelo (tijdens het Open NK te Hengelo) zijn zeker ook de moeite waard. De plaatselijke bevolking was aanwezig in het campingcafé en ze speelden Bingo (op zijn Twens uitgesproken BIN-HO). Dat heeft voor erg veel lol gezorgd. Tijdens het BIN-HO-en speelden

wij een pot schaak of het kaartspel "klootzakken". Er werd vaker gekaart. Vooral in de ellenlange treinritten naar Wolvega (NK-snelschaak) en Meppel (NK-rapidschaak) was poker een populair spel. Een ander leuk toernooi is het Open Limburgs Snelschaaktoernooi voor teams, in Geleen. Het eerste jaar wonnen Har, Alexander, Boris en ik 200 piek (2e in de A-groep) en het tweede jaar wonnen we 150 piek (1e in de zeer simpele B-groep). Deze geldprijzen werden meteen verbrast tijdens het Chinezen en het tweede jaar tijdens het Grieken in Weert met veel wijn...De clubavonden zijn ook altijd erg gezellig en wat me altijd erg is opgevallen: jong en oud kunnen zeer goed met elkaar overweg bij Gardé. Externe wedstrijden, Bavaria-wedstrijden (altijd tegen dezelfde bekende en bevriende clubs), simultaanwedstrijden en interlands, we hebben echt veel geschaakt en het is gewoon leuk gebleven. Dit doet me meteen denken aan de interland die we met Gardé tegen Tsjechische bezoekers speelden (we werden

ingemaakt). Wanneer ik aan de Tsjechen denk, moet ik ook altijd meteen aan Rita denken. Rita onderhield een goed contact met hen. Vaker heb ik met haar gesproken over de taal (want ze kon een beetje Tsjechisch) en over vakanties naar het oosten van Europa. Veel mensen in de schaakwereld kenden haar. Vaak wist men het plaatsje Maarheeze niet te vinden, Gardé kende men wel en daar was dan ook meteen de naam van Rita Hovens aan verbonden. Rita was een taaie speelster, die zich altijd wist vast te bijten in een wedstrijd en zich niet gauw gewonnen gaf. Het waren altijd lange zittingen tegen haar. Tijdens simultaanwedstrijden pikte ze vaak halfjes weg van erg goede spelers. Het overlijden van Rita, mede-grondlegster van de club Gardé is een groot verlies geweest voor de club. De band die de spelers van Gardé met elkaar hebben opgebouwd is erg speciaal. Laatst bedacht ik me welke mensen in mijn leven ik eigenlijk het langste ken. Een paar vrienden van de middelbare school ken ik nu 11 jaar en een meisje uit Weert al 21 jaar. Sommige mensen van Gardé ken ik nu al bijna 15 jaar en dat vind ik erg speciaal. Ik wil iedereen bedanken die de club Gardé gemaakt heeft, zoals ze nu is. Vooral ook Albert-Jan heeft er voor gezorgd dat ik altijd overal naar toe gebracht kon worden met zijn auto, waarin hij altijd scheur(de)(t) dus die wil ik bij deze nog even persoonlijk bedanken. Bij deze zeg ik ook nog even: ik blijf lid zo lang als het kan!

Legendarische uitspraken en stopwoordjes van (oud)leden. Van wie zijn ze?

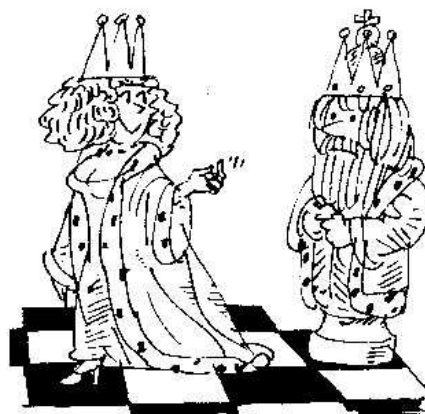
1. Wie zei dit wanneer hij beter stond
"Lekkere boontjes"
2. En wie zei dit wanneer hij beter stond
"Oow!"
3. En wat zeggen we dan als we gewonnen hebben
"Ik ben gewoon keigoed"
4. Ofwel
"Geluk dwing je af"
5. Deze kan niet missen
"Alles is relatief"
6. Kort maar krachtig
"Dus"
7. Snelschaken is moeilijk
"Doe iets!"
8. Heeft ie dit zelf wel ooit gezegd
"Kwek!"

De antwoorden kun je op blz. 37 vinden.

Ze werd kampioen van Nederland en daarmee de trots van Gardé. Ze kan het nog steeds, getuige haar remise tegen John van der Wiel. Toch lijkt ze het schaken af te zweren: de spanning is te hoog. Maar de banden met Gardé blijven.

Toen mij gevraagd werd een stukje te schrijven over mijn herinneringen aan Gardé was ik even bang niet over voldoende inspiratie te beschikken (zeker niet toen ik vernam dat Geert me voor was wat betreft alle tradities en komische incidenten). Gek eigenlijk, als ik me bedenkt dat ik zo'n 13 jaar heb geschaakt waarvan 12 jaar bij Gardé. Dus ben ik eens nagegaan wat ik in die periode zoal beleefd heb en zo kwam ik bij een aantal bijzondere herinneringen.

1991: Menken van Griekentoernooi (NK t/m 12 jaar) in de Houtrusthallen in Den Haag. Ik ben 12. Samen met de familie Gabriëls huren we een huisje in Katwijk. Iedere dag uitwaaien op het strand. Voor het eerst maak ik kennis met de Nederlandse topjeugd. "Uit het niets" word ik Nederlands kampioene. Ik herinner me een warm onthaal van de club bij thuiskomst; een prachtig versierde tuin, bloemen en een overheerlijke taart met de tekst "Kim Ned. Kampioene". Naast uiterst sfeervolle uitstapjes naar toernooien in Nederland (ik denk aan Meppel, Wolvega, Vlissingen, Hengelo, Baarn en Groningen) bracht het schaken mij ook over de grenzen. In '93 en '95 werd ik door de KNSB uitgezonden naar het

Nederlands kampioen en sporttalent van 't jaar

“Wat doe ik hier?”

Europees kampioenschap in respectievelijk Hongarije en Polen. In '95 t/m '97 speelde ik mee in het Nederlandse team in de strijd om de Glorney & Fabercup in Schotland en Engeland. Deze internationale evenementen hebben op mij onvergetelijke indrukken achtergelaten: De openingsceremonie, 41 landen, 41 vlaggen, spelen op bord 1 tegen de als eerste geplaatste Roemeense, smakeloze noedels met groene en oranje venkelsauzen (volgende dag noedelsoep, verdacht...), de gebruikelijke voetbalinterlands tegen de Duitsers, "rond de tafel" met de Tsjechen en Noren, schaken in een Schots kasteel en in een Pools Paleis, strenge bewaking i.v.m. "risicowedstrijden, de spanning en de sfeer.

Ik herinner me de trainingen. Op de club van broer Bas, regionaal bij Eddy en landelijk van Brunie, Renate, Ted en Herman, de trainingskampen in St.

Michielsgestel, de traingszondagen op Papendal en duo en privé training van Karel.

Ik herinner me de vreselijke interviews op de lokale radio, niet altijd op een hoog niveau: *"zeg Kim, hoe trainde jij dan, want ik ken me vürstellen dah dah anders gi dan bevürbeeld bij Taofeltennissen."* *"Ik train met diagrammen."* *"Diagrammen?!?!?!".*

Ik werd sporttalent van het jaar.

Schaken is geen alledaagse sport, laat staan voor een meisje. Het is een apart wereldje met op z'n zachtst gezegd ietwat vreemde mensen, een mannenwereld. Diverse malen beleefde ik tijdens een toernooi, al rondkijkend door de speelzaal, een moment van bezinning en heb ik mij afgevraagd: "wat doe ik hier?" Diverse malen heb ik overwogen het schaken te laten voor wat het is maar het waren de gezelligheid, de contacten, de sfeer die mij deden besluiten door te gaan want naast de vele successen heeft het schaken mij ook een aantal bijzondere vriendschappen opgeleverd.

Bovenstaande ervaringen heb ik mede te danken aan schaakclub Gardé die mij heeft opgeleid en mij de mogelijkheid heeft gegeven mijn 'talenten' te ontplooiën. De club zorgde voor vervoer, financiële ondersteuning en toonde altijd veel betrokkenheid bij mijn prestaties. Misschien is dit dan ook een goed moment om iedereen te bedanken, in het bijzonder Albert Jan, voor al hun inzet voor de club en voor alle gezelligheid die ik in die jaren van eenieder heb mogen ontvangen.

Kim Friesen

Gardé: plezier en betrokkenheid

Truus Friesen

Als ouder wil ik ook graag een bijdrage leveren aan het 25-jarig jubileumnummer van Gardé. Onze betrokkenheid bij de club dateert vanaf 1983, toen Bas eens een keer bij de schaakclub (in de Jozefschool) ging kijken, omdat de over te dragen schaakkennis thuis was uitgeput! Van toen af is alles in een stroomversnelling geraakt. Binnen enkele jaren hadden we drie enthousiaste schakers aan de club 'geleverd'. Het zal dus niet meevallen van dit stukje geen totale familiechroniek te maken, want het schaken heeft in ons gezin heel veel jaren een belangrijke plaats ingenomen en in dat opzicht ons even zeker beïnvloed. Wij leefden van toernooi naar toernooi, van kampioenschap naar kampioenschap en in de jaren 90 kwamen daar de Nederlandse en de Europese nog bij.

Onze sociale contacten lagen in die tijd vooral in de schaakwereld. Wat de kinderen -en niet in 't minste Kim- hieraan hebben overgehouden zijn verschillende vriendschappen door het hele land.

Wat mij vooral is bijgebleven en wat de foto's uit die jaren uitstralen is het enorme plezier van een grote jeugdgroep met hun leiders op weg naar en tijdens toernooien. Een hechte eenheid en betrokkenheid met elkaar.

Eén van de plezierigste gebeurtenissen voor ons, waar wij dit alles hebben mogen ervaren was in 1991, toen Kim in Den Haag Nederlands Kampioene werd en wij van onze schaakvakantie in Katwijk terug naar huis kwamen. De jeugdleden en leiders hadden de hele tuin versierd en Rita legde nog de laatste hand aan de ereboog. Met een taart -op zondag gebakken door de bakker van Martin uit Someren- was het feest compleet. Maar vooral het gevoel van betrokkenheid, die samenwerking, die band met elkaar en die inzet van veel mensen voor veel taken vond ik heel bijzonder.

Alles verandert in de loop van de tijd: de jeugdspelers van toen zijn al meer dan tien jaar de leiders van nu. Maar ik hoop en wens van harte dat jullie deze dingen zullen behouden in de jaren naar het volgende jubileum!

Toen ik zo'n 25 jaar geleden in Maarheeze op vrijersvoeten ging, had ik nooit gedacht dat ik jaren later dit stukje zou schrijven in een blaadje voor een schaakclub. Waarom ik dat dacht, is een raadsel wat ik graag voor u uit de doeken doe.

Natuurlijk moet ik dan eerst maar eens verantwoorden waarom ik bij Gardé ben aangeland. Dit is heel eenvoudig: mijn twee zonen, Bram en Thij, waren best wel fanatiek bij de schaakclub, maar pa kon er niet zo heel veel van. Om mij niet te laten kennen, sprak ik een paar jaar geleden Albert Jan Blank aan of er niet een klein cursusje georganiseerd kon worden voor ouders van de schakende jeugd, zodat die ten opzichte van hun kroost niet meer zo af hoefden te gaan. En jawel hoor, mijn smeekbede werd verhoord en er kwam een cursus en een vervolg en en ... nu ben ik nog lid geworden ook. Raar detail: mijn zonen zijn gestopt!

Waarom nooit gedacht komt nu. Ik vertelde mijn schoonmoeder dat de club 25 jaar bestaat en wij begonnen eens oude koeien uit de sloot te halen over de tijd dat

Clemens van Goch: Nooit gedacht !

Gardé bij haar het thuishonk had. Na even gepraat te hebben vroeg ik of ik daar een stukje over mocht schrijven en mijn schoonmoeder stemde meteen in. Je vraagt je nu af wie schoonmoeder eigenlijk is? Nou, de meeste oud-schakers kennen haar wel: Miet Lammers.

Het eerste wat bij haar opkwam (en dat herinnerde ik mij ook nog) was de heer Piatkowski, een echte heer die haar altijd dezelfde bestelling deed:

"Mevrouw de directrice, mag ik van u een warme chocomel?". Deze bestelling kwam trouw iedere vrijdag als hij kwam schaken. En dat er geschaakt werd kon je wel ruiken. In het zaaltje hing soms een aardige transpiratie-lucht. "Dit", zo zei schoonmoeder, "snap ik niet, ze zitten maar naar dat bord te staren en soms verzetten ze zo'n poppetje. Het meeste werk is op de klok drukken! Waar zweten die van, ze doen navenant niets?".

Op zondagmorgen was de jeugd aan de beurt. Via de zijdeur naar binnen en zo ook weer naar buiten, zodat het cafébezoek geen last van hen had. Toch waren er steeds twee zusjes die het verbod negeerden, wat heel logisch was. Opa zat op zondag

altijd in de kroeg te kaarten en kon het niet nalaten om zijn kleinkinderen te verwennen, zodat het tweetal met het nodige snoep naar buiten ging. Tja verbod, omzet is omzet! Eenmaal werd er 's avonds om ongeveer tien uur opgebeld door een verontruste moeder.

Jeugdschaken is toch al lang voorbij, dacht de kasteleinsvrouw. De moeder vertelde dat haar zoontje al de hele avond in bed lag te huilen. (Zeker verloren, dacht ik.) Hij had namelijk een steentje tegen de ruit van het zaaltje gegooid en daar zat nu een ster in. Wie betaalt dit en mag ik nog wel bij het schaken blijven? De ruit is vernieuwd, maar we weten niet of hij nu nog bij het schaken is. Vrijdagavond, late uurtjes, in het zaaltje werd nog geschaakt. Miet zat te breien en had net het boord van een sok af en wilde, met een slaperig hoofd eigenlijk de zaak sluiten, toen Leo heel lief kwam vragen of de partij nog afgespeeld mocht worden. Dat was goed en toen de sok helemaal af was, was de partij remise. Dat was dus ook maar niets volgens de breister, een hoop tijd maar geen resultaat, want er was niet gewonnen. Dit geeft mooi aan hoe er over

schaken wordt gedacht. Maar zo werd er niet over de personen gedacht! Vol lof wordt op het laatst nog vermeld, dat Leo Hovens, nadat het café definitief gesloten was, het verschuldigde bedrag voor de huur van het zaaltje alsnog kwam betalen wat zeer eerlijk gevonden werd.

Nog steeds vindt mijn schoonmoeder dat schaken enigszins zonde van de tijd is, maar ze vindt het wel leuk dat ik er zo'n plezier in heb. Dit ondanks dat ik steeds moet horen dat er weer in de krant staat dat ik verloren heb!

Van harte gefeliciteerd van Miet Lammers met het 25-jarig bestaan!

Oplossingen van blz. 34

1. Frank Schoots
2. Gerben Veltkamp
3. Geert Gabriëls
4. Peter Thijssen
5. Albert Jan Blank
6. Har van Himbergen
7. Kim Friesen
8. Paul Hommerson

Burg. van Houtstraat 71
6021 AS BUDEL
Tel.: 0495-431480
Fax: 0495-431481

Onze kampioenen

Seizoen

1977-1978 Leo Hovens
1978-1979 Martin Bouten
1979-1980 Leo Hovens
1980-1981 Leo Hovens
1981-1982 Leo Hovens
1982-1983 Albert Jan Blank
1983-1984 Jeroen van Vlierden
1984-1985 Albert Jan Blank
1985-1986 Rita Hovens
1986-1987 Leo Hovens
1987-1988 Jeroen van Vlierden
1988-1989 Leo Hovens
1989-1990 Leo Hovens
1990-1991 Albert Jan Blank
1991-1992 Jack Sonnemans
1992-1993 Gerben Veltkamp
1993-1994 Gerben Veltkamp
1994-1995 Boris Friesen
1995-1996 Paul Hommerson
1996-1997 Alexander Al
1997-1998 Paul Hommerson
1998-1999 Boris Friesen
1999-2000 Leo Hovens
2000-2001 Erik Biemans
2001-2002 Boris Friesen

Senioren

Jeugd

Robbert Dekkers
Henk van den Berg
Paul Harperink
Ronald Konings
Paul Dikötter
Frank Schoots
Arthur Maassen
Bas Friesen
Koen van Winkel
Bas Friesen
John Vlassak
Kim & Boris Friesen
Har van Himbergen
Har van Himbergen
Har van Himbergen
Geert Gabriëls
Paul Hommerson
Martijn Cox
Martijn Cox
Ties van Deurzen
Erik Biemans
Erik Biemans
Maurice Kees
Bart Timmermans
Bart Timmermans

Café-biljart "de Statie"
Stationsstraat 80
6026 CW Maarheeze
tel : 0495-591221

openingstijden :
woensdag + vrijdag vanaf 17.00 uur
zondag vanaf 20.00 uur.

Het adres voor :
Vergaderingen
Feesten
Partijen
Droppingen
Jubileums etc.

Café de Statie
Het Cafe voor jan en alleman !

Voorzitter Martin Bouten tijdens één van zijn vele prijsuitreikingen

Beter 'n Budels

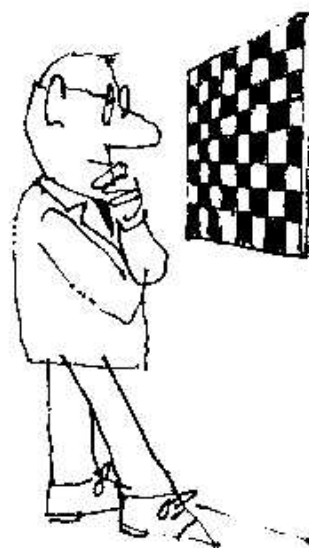
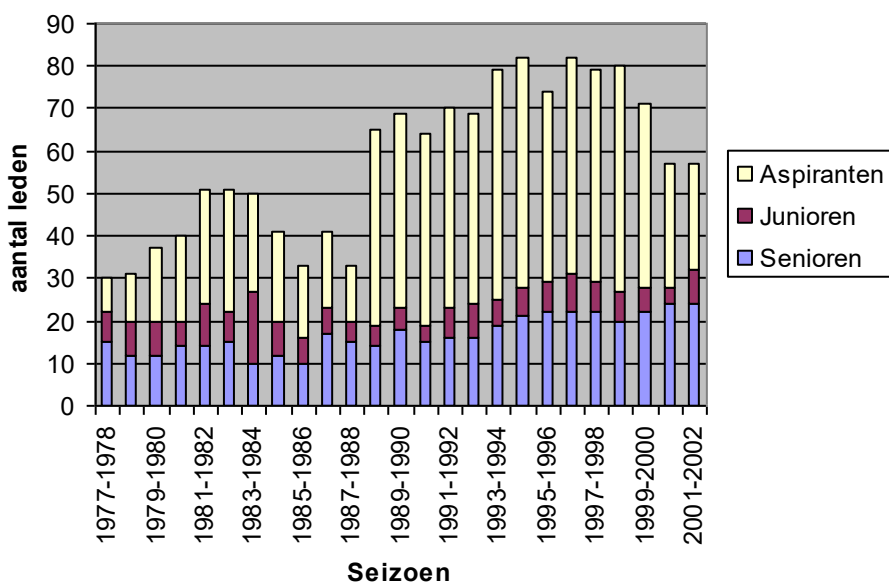

De ledenwervingsactie, waarbij maar liefst 69 kinderen het pionnendiploma behaalden, zorgde ervoor dat het ledental in het seizoen 1988-1989 sterk toenam....

In de jaren daarna worden er nog veel meer diploma's behaald.

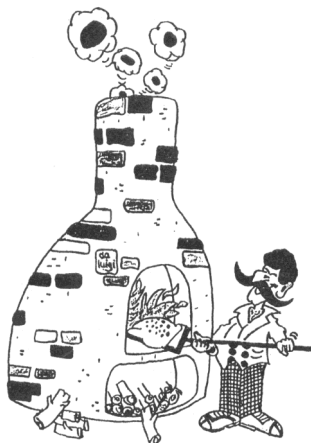
Ledenverloop en leeftijdsopbouw afgelopen 25 jaar

Afhaalcentrum

Moonslaan 15 Maarheeze, tel.: 0495-592414

Openingstijden

woensdag t/m vrijdag	17.00-22.00
zaterdag & zondag	16.00-22.00
maandag & dinsdag	gesloten

Dit boekje is mede mogelijk gemaakt door:

Autobedrijf Ruud Van Mensvoort
Bouwmarkt Claassen Maarheeze
Café 't Huukske Maarheeze
Café Restaurant De Smeltkroes Maarheeze
Compen Parket Soerendonk
Chinees Restaurant Kings Garden Maarheeze
ETE Koeriers Eindhoven
Foto Studio Ton Bongers Maarheeze
Kapsalon 't Scherke Maarheeze
Thijssen Wonen Sport en Mode Maarheeze
Top Toys Netje's Winkel Maarheeze
Vishandel/-kwekerij en zalmrokerij De Viskom Maarheeze
Vonken Sportprijzen Budel

herman nouwen

BLOENSIERKUNST
TUINCENTRUM

Stationsstraat 37 Maarheeze
Tel.: 0495-591676

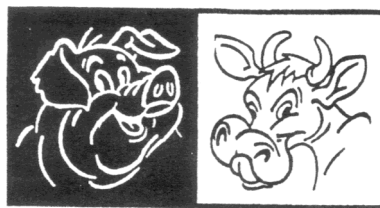
*Voor elke gelegenheid
Bloemen en planten
Voor kamer of tuin*

Valkenlaan 27
6026 SG Maarheeze
Tel.: 0495-594000
Fax: 0495-593625

Vlijmincx Makelaardij B.V.

Slagerij - Poelier

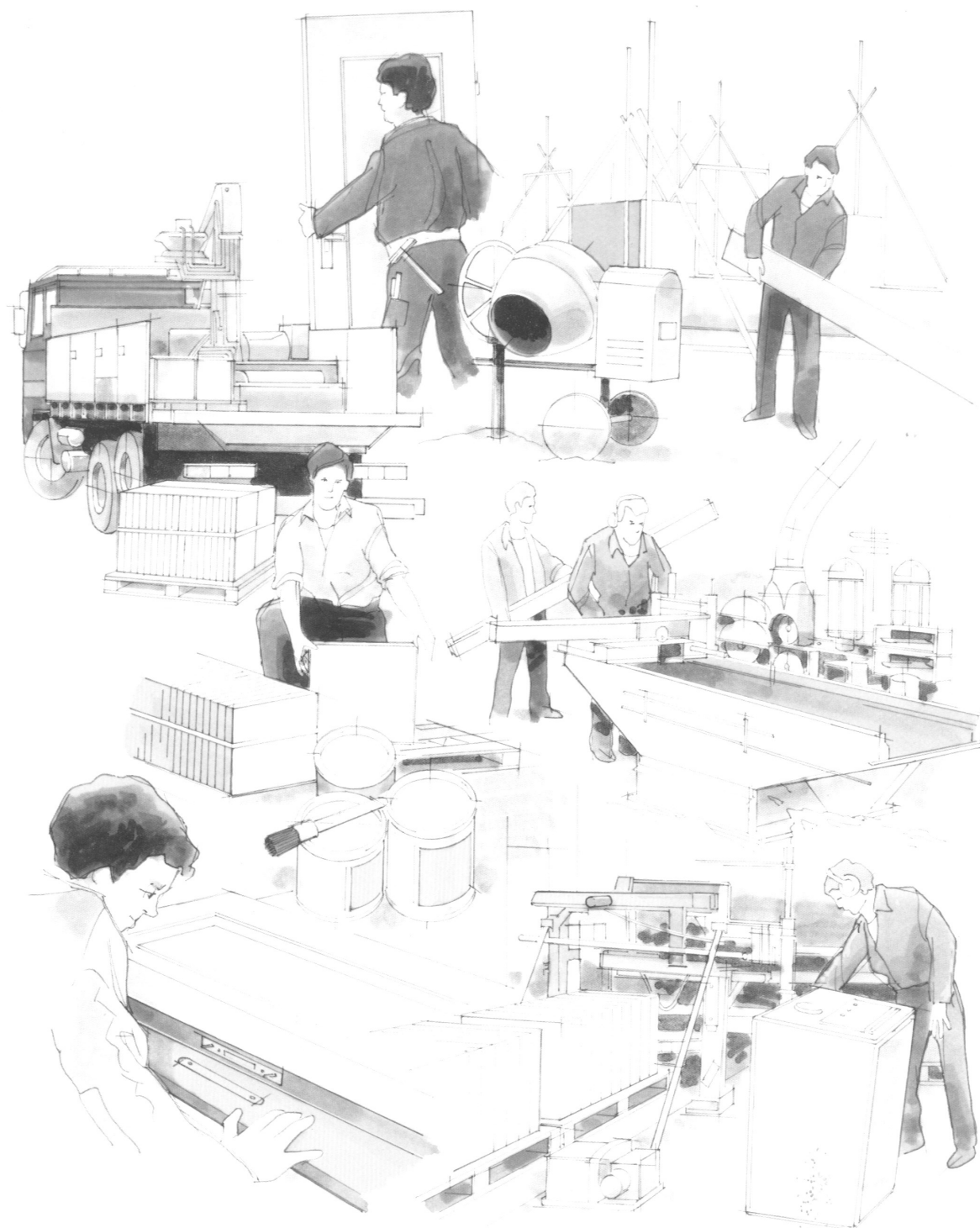
V.d. Linden & Hendriks

Totaalleveranciers

Van

Vlees- en poeliersprodukten

Rondven 2
6026 PX MAARHEEZE
Telefoon: 0495-593076
Fax: 0495-588966

Vlassak b.v., 't Inne 14, 6021 DA Budel, Tel. 0495-491229, Fax. 0495-492823

S.V. Gardé

Hartelijk Gefeliciteerd!

Wat in 1977 gestart is als een groepje enthousiaste schakers is
In 25 jaar uitgegroeid tot een actieve vereniging voor jong en
oud. Een ontwikkeling om trots op te zijn.

Namens de Rabobank Budel-Maarheeze en de Rabobank
Soerendonk feliciteren wij het bestuur en de leden van
Schaakvereniging Gardé van harte met het 25-jarig jubileum

Rabobank